

GEGARANDEERDE OPLAGE 19600 EXEMPLAREN (OPEN VOOR ACCOUNTANTS-ONDERZOEK)

DE STAD

4DE JAARGANG No. 25

15 cts.

VRIDAG 12 SEPTEMBER 1924

Café-Concert „De La Paix” Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam

Telefoon 5992

Middag- en Avondconcert.
Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

Dr. Frans van Cauwelaert, burgemeester van Antwerpen, heeft deze week een bezoek gebracht aan Amsterdam en hier de havenwerken bezichtigd. Op den tocht door de havens werd Dr. van Cauwelaert begeleid door onzen burgemeester en twee wethouders. Wij kiekten het gezelschap voor het aan boord gaan. In het midden Dr. van Cauwelaert (X), aan zijn rechterhand burgemeester De Vlugt, aan zijn linkerzijde wethouder Ter Haar en naast dezen wethouder Wierdels. Geheel rechts (met bolhoed) havenmeester V. d. Poll.

Waschgoed slechts 27 cts. per Kilo. Modelwasscherij

over het Y.

PRIJSVRAAG XXXI

Hoe kan men met twaalf lucifers, waarvan er een in tweeën gebroken is, een plaats aanduiden, waar nog nooit iemand geweest is, maar waar, als alle wenschen uitkwamen, reeds een heel groot gezelschap bijeen zou zijn.

Voor goede oplossingen worden de volgende prijzen uitgelooft:

1 fraai dames polshorloge in etui, 1 rookstel, 1 luxe klokje, 1 dominospel, 2 bussen Amstelcacao van 1 kilo, 3 tabakspijpen, 2 pakken Five o'clock tea, 5 boekwerken, 10 groote kaarten van Nederland.

Oplossingen in te zenden, uiterlijk heden over 14 dagen aan den Prijsvraag-redacteur van De Stad Amsterdam, Keizersgracht 234, Amsterdam.

UITSLAG PRIJSVRAAG XXIX

De oplossing is: Men legge de middenpagina van De Stad Amsterdam op den drem-

pel van een deur, sluite daarna de deur, terwijl aan iederen kant een persoon op het blad gaat staan. Beiden staan dan op hetzelfde vel papier, maar kunnen elkaar toch niet aanraken.

Het aantal ingekomen goede oplossingen was buitengewoon groot, zoodat wij, om de prijzen te kunnen teekennen tot loting moesten overgaan, met het gevolg, dat de prijzen door de volgende personen werden gewonnen:

Een fraai Japansch theeservies door: C. Erkamp, Duivenlaan 28 Alkmaar.

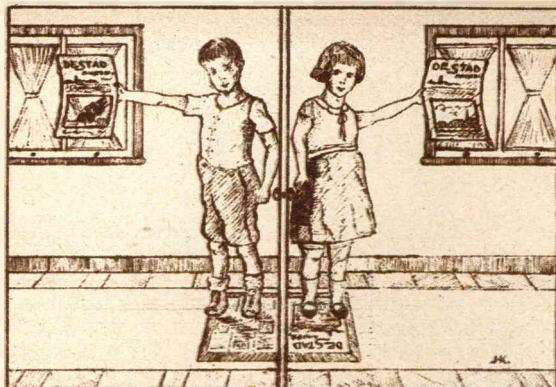
Een fraai dames-armbandhorloge door: Mej. de Wit, Trompenburgstr. 33, Amsterdam.

Een bus Amstelcacao van een pond, door A. A. Honillier, Pieter Pauwstr. 8, A'dam en H. van Marcelis Hartsinck, Floraplein 23, Haarlem.

Een tabakspijp door M. Langenhorst, Jacob v. Lennepstraat 125, Amsterdam en G. Zeyveld, Koninginneweg 250, Kortenhoef.

Een pak Five o'clock tea door: Mej. Heini van Deventer, Hooge Laarderweg 70, Hilversum en G. v. Veldhuizen, Spaarndammerdijk 292, Sloterdijk.

Een thermometer door: J. H. Kling, Govert Flinkstraat 189, Amsterdam, die zijn oplossing zeer aardig aldus illustreert:

Bovendien zal nog aan tien goede oplossers een groote, zeer volledige kaart van Nederland worden toegezonden.

STOK'S RIJWIELHANDEL

Origineele „Raleigh”, „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

HAARWERK en HAARVERVEN

zijn zaken van vertrouwen

De dame, die hiervan verzekerd wil zijn, laat zich bedienen door

J. H. KLERKS

Weteringschans 169 - Amsterdam

Telef. 44363

12 Salons voor haarverzorging. Geen tijdsbespreking.

Ons Principe is:

Het allerbeste te leveren op elk gebied. Wij verwerken de beste, uitsluitend Hollandsche grondstoffen, in de best ingerichte fabrieken, waar de grootst mogelijke nauwgezetheid en zindelijkheid wordt in acht genomen. Houdt U dus overtuigd, als Uw Winkelier U een Geldersche Rookworst verkoopt, met een loodje, of een Blik Leoverpastei met een etiket, waarop duidelijk de naam Anton Hunink, Deventer, staat, dat U het beste ontvangt, wat op dat gebied te leveren is.

Anton Hunink, Deventer. Hofleverancier.

Duizenden vragen en een afdoend antwoord

Voorloepig eenige.

1. Kan Uw kind niet mee op H.B.S. of H.S.?
2. Wilt ge kommissie of agent worden?
3. Kunt ge voor Uw doel geen goede lessen krijgen?
4. Denkt ge, dat ge de capaciteiten mist om iets te worden?
5. Weet ge niet, wat ge wilt of kunt worden?
6. Wilt ge naar eigen keuze langzaam of vlug studeeren?
7. Wilt ge leeren, hoe ge leeren moet?
8. Ontbreekt het U aan wilskracht, aan zelfvertrouwen?
9. Hebt ge alleen lager onderwijs genoten en wilt ge nu vooruit?
10. Wilt ge Uw lager onderwijs wat ophalen?
11. Hebt ge een of ander technisch beroep gekozen?
12. Wilt ge een technisch examen doen?
13. Hebt ge teeken-, schilder- of muzieklessen noodig?
14. Wenscht ge opgeleid te worden voor het een of ander.
15. Wilt ge den kortsten, goedkoopsten en meest betrouwbaren weg?
16. Wenscht ge les van leeraren, die niet alleen volledig bevoegd zijn, doch ook de gave hebben, hun kennis in anderen over te gieten?
17. Wilt ge straks eindexamen H.B.S. of Staatsexamen doen?
18. Wenscht ge boekhouder, inspecteur van politie, ontvanger of notaris te worden?
19. Wenscht ge onderwijs vanaf de Lagere School tot de Hoogeschool?

Ja? Is het U ernst? Kom gerust en vol vertrouwen tot het grootste instituut voor schriftelijk onderwijs. Wij hielpen reeds duizenden in en buiten ons land.

Bureau „Wetenschappelijk Nieuws”
LELIEGRACHT 30, AMSTERDAM.
L. WIERTS, Directeur.

VRAAGT STEEDS
HOOGHOUT's
VALENCIA en MORELLEN op Brandewijn
Firma H. J. HOOGHOUT, Groningen
Telegram-adres:
Valencia-Groningen
Telefoon 543

Probeert ze heden 15 cent
Bensdorp's Robbies
Fijne Melkchocolade met Zuidvruchten

KUNST MEUBILEER-INRICHTING
C. DE KÜSTER
BEHANGERIJ - STOFFEERDERIJ
Oude LELIESTRAAT 1
AMSTERDAM

FOTOGRAFEERT!
MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

Jogal
Snel en zeker werkend tegen
Rheumatiek Verkoudheid
Hoofd- en Griep
Zenuwpijn Influenza
Togal-tabl. bij alle Apoth. en Drogisten verkrijgbaar.

De meest aanbevelenswaardige lectuur voor ieder huisgezin is
DE LEESBIBLIOTHEEK,
uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER — DEN BOSCH —
Prijs per 12 deelen, besteld bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

Bezuinigen
is het slagwoord van onzen tijd. Voor den zakenman zijn er verschillende wegen, die naar dit doel kunnen voeren. Een daarvan is zeer zeker dat hij zijn advertentie's plaatst in die bladen, waarvan hij kan veronderstellen dat zij geregeld door een koopkrachtig publiek worden gelezen.
DE STAD AMSTERDAM
is zulk een blad.
HET VERZEKERT SUCCES

STOOMWASSCHERIJ NEERLANDIA
'T GOEDKOOPSTE
3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

ABONNEERT U
OP HET WEEKBLAD „DE STAD AMSTERDAM”

INTEEKENBILJET.
Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren op DE STAD AMSTERDAM à f 1.625 per drie maanden 1) f 0.125 per week
Naam:
Adres:
1) doorhalen wat niet verlangd wordt
Bovenstaand inteekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons bureau Keizersgracht 234, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 2 cent gefrankeerd.
De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
KEIZERSGRACHT 234

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
KEIZERSGRACHT 234
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

DE HANDELS- EN KANTOORBEDIENDEN EN DE ACHTUREN-DAG.

Zondag 7 September demonsteerden op het Parkschouwburgterrein te Amsterdam de handels- en kantoorbedienden van Nederland voor doorvoering van de bepalingen van de Arbeidswet 1919. Wij geven een foto van den stoet, die na de meeting met muziek en sprekende leuzen door de stad trok.

DE SCHOONE MISS LILIAN

DOOR H. COURTHS-MAHLER

4DE VERVOLG

In den wand van de nis was een deur die de secretaris met een sleutel opende.

Toen zij het kleine kamertje betraden, deed hij de deur weer op slot.

„Dit vertrek en de verhooging staan u tot overmorgen geheel ten dienste, want bij den familiedag komen geen muzikanten. De kellner draagt er zorg voor dat u door niemand gestoord wordt en zooals u ziet, heeft hij ook reeds twee gemakkelijke stoelen gezet op de plaats vanwaar u alles kunt overzien,” zeide de secretaris, terwijl hij met een uitnoodigende handbeweging een gordijn ophief.

John Crosshall en zijn dochter traden op de verhooging. Achter de machtige bladeren van de groote planten stonden inderdaad twee stoelen. Van achter het dichte groen kon men in de zaal neerzien, zonder dat men beneden opgemerkt werd. En elk oogenblik konden zij in het rommelkamertje terugsluipen zonder leven te veroorzaken.

De heer Crosshall klopte zijn secretaris op den schouder.

„Ik dank u, beste White, alles is uitstekend in orde. Weet u ook, wanneer die bijeenkomst plaats heeft?”

„Zeker mijnheer Crosshall, om 6 uur namiddag. Daarna gaat men aan 't souper.”

„Goed, goed, ik dank u.”

Vader en dochter verlieten met mijnheer White de kamer. De laatste sloot haar af en overhandigde zijn heer den sleutel. In de nis wachtten zij even, daar juist een heer over de gang liep. Toen deze verdwenen was, gingen zij naar de kamer van John Crosshall terug.

Spoedig daarna zond deze zijn secretaris met eenige vriendelijke woorden weg. Toen vader en dochter alleen waren, keken zij elkaar lachend aan.

„Wat een toeval, papa! Nu kunnen we toch aan dien familiedag deelnemen,” zeide Lilian vrolijk.

Haar vader knikte.

„Ja — en het zal mij een waar genoegen zijn te hooren waarover de Kreuzbergs wel beraadslagen.”

Lilian lachte.

„Ik ben in spanning wat we te hooren krijgen. De heele zaak zou slechts m'n lachlust kunnen opwekken als ik niet bang was dat u zich te veel opwindt.”

„Nee, nee, maak je maar niet bevreesd.”

„Het is toch heel goed mogelijk, papa, dat men het ook over u heeft.”

„Zeker Lilian, ik heb daaraan reeds gedacht en het zal mij niet onverwacht op het lijf vallen.”

Vader en dochter wilden in den voormiddag een schilderijtentoonstelling gaan bezoeken en Lilian trok zich terug om zich te kleeden.

Toen zij samen uit de lift kwamen zag Lilian den vrijheer van Ortlingen voor de bloemenkiosk staan. Met een ridderlijke buiging bood hij een roos aan een slanke jonge dame die voor hem stond. Daarbij drukte hij haar hand met een teeder lachje tegen zijn lippen.

„Ik dank je, lieve Ronald,” hoorde Lilian de jonge dame zeggen en er lag veel teederheid in den toon dier woorden. De week, heldere vrouwenstem klonk Lilian pijnlijk in de ooren.

„Hoe blij ben ik dat je eindelijk hier bent,

Veva, ik heb erg naar je komst verlangd,” zeide Ronald von Ortlingen met bijzondere hartelijkheid.

Ook dat hoorde Lilian en plotseling voelde ze een brandende smart in haar binnenste. Zij was te moede, als was plots de warme zonneschijn van geluk verdwenen.

UIT HET RIJKSMUSEUM

JAN STEEN — Familietafel.

Jan Steen, die van 1626 tot 1679 leefde en afwisselend in Leiden, Den Haag en Haarlem woonde, wordt door het nageslacht geëerd, niet alleen als schitterend colorist, maar ook als een der beste zeden- en karakterschilders van alle tijden.

Maar hoog-opgericht schreed zij rustig verder en geen trek in haar bleek geworden gelaat verried wat er in haar omging.

„Het was zijn bruid of zijn vrouw,” zeide zij, zonder te weten waarom deze gedachte haar pijn deed. Op weg naar de tentoonstelling trachtte zij zich los te maken van die pijnlijke gedachten en Ronald von Ortlingen te vergeten. Wat ging haar Ronald von Ortlingen aan?

Zij was levendiger dan anders, babbelde met haar vader en legde voor alles wat zij zag, groote belangstelling aan den dag. En toch bleef haar die ééne gedachte slechts bij — dat Ronald von Ortlingen de echtgenoot of verloofde van een ander was.

Zij deed alles om die gevoelens uit haar hart te dringen en toch ondervond zij dat deze niet wijken wilden.

Nog een keer ontmoette zij Ronald. Het was

op denzelfden dag bij het theedrinken. Zij gebruikte met haar vader de thee in het hotel en vond in den theesalon een talrijk gezelschap. Gesprekken in allerlei talen warden dooreen. De dames hadden elegante toiletten aan. Ook Lilian droeg een zeer kostbaar costume en veler oogen vestigden zich deels bewonderend, deels afgunstig, op haar trotsche, slanke gestalte.

Toen Lilian met haar vader plaats genomen had, zag zij dicht bij haar Ronald von Ortlingen zitten. Naast hem bemerkte zij de jonge dame, met wie zij hem dien ochtend aan de bloemenkiosk had gezien. Bovendien bevond zich in zijn gezelschap nog een oudere dame en ook de beide andere heeren, die Lilian in de eetzaal gezien had, zaten mee aan tafel.

De beide dames, die rouwkleeren aan hadden, zaten met haar rug naar Lilian toe, maar deze zag toch dadelijk dat de jongere dezelfde dame was die den vrijheer zoo teeder „lieve Ronald” genoemd had. Haar gelaat had Lilian nog niet gezien en ook nu zag zij slechts een dikke kastanjebruine vlecht en een slanke buigzame gestalte in een eenvoudig zwart kleed.

Ook John Crosshall had hen bemerkt en herkende Ronald aanstands weer terug. Op de andere heeren lette hij in 't geheel niet en de gelaatstreken der dames kon hij evenmin als Lilian onderscheiden.

Heden behoefde Ronald zich niet te ergeren dat miss Crosshall hem te zeer haar opmerkzaamheid schonk. Zij keek zelfs zijn kant niet uit en hij meende dat zij in 't geheel geen erg in hem had. Daar John Crosshall met zijn dochter de opera wilde gaan bezoeken trokken zij zich spoedig terug en verlieten vóór de anderen den theesalon.

Von Wedel zag de slanke gestalte van Lilian na tot zij verdwenen was en overlegde bij zichzelf hoe hij het moest

aanleggen aan haar voorgesteld te worden. Dat scheen echter niet makkelijk want vader en dochter schenen zeer terughoudend.

Zuchtend wendde hij zich weer tot de andere dames aan zijn tafeltje.

De beide baronessen Anastasia en Genoveva von Kreuzberg-Breitenbach waren den voormiddag aangekomen en hadden in hetzelfde hotel hun ontrek genomen. Hun bescheiden kamer lag op de vierde verdieping en zag naar achteren uit.

„Zoo dicht mogelijk bij den hemel en ver van alle straatruoer,” zeide „tante Stafi” schertsend.

Tante Stafi was werkelijk geen schoonheid en ook in haar jeugd had zij op den naam „mooi” nooit aanspraak kunnen maken. Zij had een breeden stompen neus en een grooten mond waarom geen enkele vriendelijke trek te bespeuren was. Haar kaakbeenen staken ver vooruit en staken scherp bij het ronde gezicht af.

„Op de een of andere raadselachtige wijze moet ik van de Hunnen afstammen,” pleegde ze met zichzelf den draak te steken.

Haar leelijk uiterlijk droeg zij met vroolijk karakter. Vergenoegd en tevreden flikkerden haar kleine oogjes een ieder tegen.

De grootste tegenstelling met haar vormde Genoveva von Kreuzberg, de dochter van haar jonggestorven broer. Zij was een slanke verschijning met prachtig kastanje-bruin haar en groote, week-bruine oogen in een fijnbesneden gezichtje.

Von Wedel had eerst getracht indruk op de jonge dame te maken, maar toen dit niet ging, vond hij haar vervelend en saai en bemoeide zich met tante Stafi, ondanks dat hij 't land had aan oude dames en hij deze bovendien „afschuwelijk leelijk” vond. Maar zij was zeer onderhoudend en hij voerde met haar een amusant gesprek.

Tante Stafi had de zaal eens rondgezien en de toiletten van de aanwezige dames gemonsterd.

„Neen, ik kan de nieuwste mode niet mooi vinden. Die arme menschen kunnen niet loopen hoe zij willen; 't lijkt wel of armen en beenen geboeid zijn. Ik wed, dat als een dezer dames in haast een flink pasje doet, zij op haar neusterecht komt!”

Von Wedel schaterde het uit.

„U bent het dus niet eens met de tegenwoordige mode?”

„Lieve hemel, mijnheer! Verbeeld u dat ik mij eens zoo inwikkelde, wat een figuur zou ik dan slaan!”

Von Wedel moest weer luid lachen, maar verontschuldigde zich verschrikt. Tante Stafi zag hem met haar kleine oogen vroolijk aan.

„Neen neen, geen verontschuldigen! Ik lach met u mee, want ik ben erg ijdel, moet u weten.... op mijn schoonheid. Deze slechte gewoonte heb ik mij aangewend in mijn jonge jaren toen ik met mijn bekoorlijken mopsneus alle schoonheden van de toenmalige elegante wereld de loef afstak. En nu wacht ik maar op den eersten prijs voor leelijke gezichten. Dien krijg ik zeker.”

„In geen geval, tante Stafi, dien moet ik weigeren, en uw hoop teleurstellen,” schertste Ronald die bijzonder goed met tante Stafi overweg kon.

„Maar Ronald, wil je nu mijn laatsten wenschen den bodem inslaan, die mij in mijn kommersvol leven staande hebben gehouden?”

Ronald glimlachte.

„Wanneer u van een kommersvol bestaan praat, moet u niet zoo vroolijk kijken, tante Stafi, anders gelooft niemand u.”

Zij zuchtte even.

„Ieder behoeft niet te zien wat een ellende ik met mij meedraag. Maar zeg eens, Ronald, kan ik nog een kop thee krijgen? Thuis doe ik het niet onder de vier en hier is na het tweede kopje dat liliputterskannetje al leeg.”

De heeren beijverden zich om thee te bestellen en riepen á tempo den kellner.

Daarover moest tante Stafi lachen.

„Lieve hemel, wat een opschudding om een kop thee. Dat noemen ze nu „komfortabel”. Thuis gaat het heel wat makkelijker en betalen we er ook niet zulk zondegeld voor.”

Niet zoo klagen, tante! Ik vind het verrukkelijk in Berlijn,” lachte het jonge meisje en streelde haar handen. „Op gevaar af in ongenade te vallen, moet ik bekennen dat de meeste dames in hun moderne toiletten mij zeer goed bevallen, sommige vind ik zelfs wondermooi,” zeide ze schalks.

„Je zult toch niet zoo dwaas zijn om zulk een kostuum aan te trekken,” riep tante Stafi verstoord.

„Daar is geen gevaar voor, beste tante, ik ben geen modepop en zeker niet in staat om

mij zulke kostbare kleedij aan te schaffen.”

Tante Stafi hief dreigend haar vinger op.

„Ja, ja, den rok van je zwart kostuum heb je ook als een slingerplant laten maken en hij is ook wel wat nauw om de voeten.”

„Maar tante,” deed Veva kleurend, met een blik op de heeren.

„Ja, dat hoort hier ook eigenlijk niet besproken te worden. Laten we liever eens beraadslagen wat we van avond zullen doen.”

De heeren hadden verschillende plannen, maar tante Stafi beviel er geen. Tenslotte lachte zij:

„Wanneer er niet al te veel tegen is, wilde ik graag eens in een van die groote bioscopen gaan. In mijn geheele leven heb ik nog nooit

men daarbij zoo weenen moet, kon ik natuurlijk niet vooruit weten. Die Asta Nielsen breekt iemands hart, ik zou ze wel eens in levenden lijve op het tooneel willen zien.”

„Dan zoudt u 't wellicht nog kwader te verantwoorden hebben,” schertste Ronald.

Zij lachte vroolijk.

„Dat kan wel zijn; wanneer ik in 't thater ben, moet ik kunnen weenen of hartelijk lachen, anders bevalt het mij niet.”

„En nu gebruiken wij een soupertje om den inwendigen mensch te versterken,” sloeg Von Wedel voor. Daarmee waren allen het eens.

* * *

Den volgende middag, even voor zessen, traden John Crosshall en zijn dochter het kleine kamertje binnen dat toegang gaf tot de verhooging. Zij sloten het van binnen af zoodat niemand hen storen kon en namen plaats in de beide stoelen.

Beneden in de zaal was alles voor de ontvangst der gasten in gereedheid gebracht. Uit de belendende kamer hoorde men bereids het geroezemoes van stemmen.

Kort daarop liep de zaal langzaam vol met pratende menschen, die zich ongedwongen onder elkander mengden. Velen hadden elkaar in langen tijd niet gezien en namen deze gelegenheid te baat om over verschillende gebeurtenissen te praten.

Vader en dochter hoorden veel waarin zij belang stelden. Dicht onder de verhooging stonden eenige zeer jonge dames en vóór haar een knap officier, dien zij „neef Lohar” noemden. Deze neef Lohar was schijnbaar een zeer levenslustig mensch. Hij verkocht geestige grappen en oogstte een luid gelach in als bijval. Zelf lachte hij het hartelijkst.

„Die Lohar bevalt mij, papa,” fluisterde Lilian haar vader toe.

Hij knikte glimlachend.

„Uit zijn gesprekken te hooren, moet hij een zoon van Benno von Kreuzberg zijn,” antwoordde haar vader even zacht.

Onder de ouderen ontdekte John Crosshall menig bekend gezicht, ondanks dat er dertig jaren verlopen waren sinds hij deze menschen voor het laatst gezien had.

Toen Anastasia van Kreuzberg met haar nicht Genoveva binnentrad, vloog een lachje over zijn gelaat. Hij boog zich naar Lilian voorover en fluisterde, op de oude dame wijzend

„Dat is Stafi von Kreuzberg, de zuster van Botho von Kreuzberg. Zij is zoo weinig veranderd dat ik haar op 't eerste gezicht weer herken. En die magere heer naast haar, in generaalsuniform, is Benno von Kreuzberg, de vader van dien vroolijken Lohar, die je zoo goed bevalt.”

Lilian knikte zwijsend. Met gloeiende belangstelling vestigde zij haar blikken op de jonge dame die in gezelschap van tante Stafi was. Deze slanke gestalte in het zwarte rouwkleed, dat, trots zijn eenvoud, de bekoorlijke lichaams-schoonheid niet verbergen kon, scheen haar bekend. Dat was ook 't dikke kastanjebruine haar en die bevallige manieren welke zij bij de jonge dame bemerkte had, die Ronald van Ortlingen rozen had gegeven. Nu wist zij ook dat de oude dame naast haar, ook gisteren aan het theetafeltje bij baron van Ortlingen had gezeten. Deze jonge dame was dus een barones von Kreuzberg? Wanneer zij met Ronald gehuwd was, moest deze ook nog komen.

Lilian verdeelde haar opmerkzaamheid tusschen Genoveva en de deur, maar Ronald von Ortlingen verscheen niet.

Langzamerhand waren een zestigtal men-

UIT HET RIJKSMUSEUM

JAN STEEN — De Danses.

Bij zijn leven werd zijn werk echter maar zeer matig gewaardeerd en veel zal zijn schilderen hem dan ook wel niet hebben opgeleverd. In 1657 was hij eigenaar van een herberg te Delft, in 1672 kreeg hij verlof om in Leiden een herberg te openen om in zijn onderhoud te voorzien.

zooiets gezien en uit een artikel dat ik daarover gelezen heb, begreep ik dat het zeer interessant moet zijn.”

Lachend verklaarden de heeren zich bereid en men besloot onmiddellijk te vertrekken.

Gezamenlijk begaven zij zich naar een der meest comfortabel ingerichte kinematografen der stad, waar Ronald een loge bestelde.

Tante Stafi verdiepte zich vol belangstelling in haar program. En toen een film-drama met Asta Nielsen in de hoofdrol opgevoerd werd, zat zij ademloos te kijken en zag of hoorde niets van wat er om haar heen gebeurde. Zij vond het lachen van Asta Nielsen bekoorlijk en toen deze van heftige zielesmart tranen stortte, weende tante Stafi hartroerend mee.

Na afloop van het drama wischte zij zich kordaat de oogen en den rood-geworden neus.

„Ziezoo, nu heb ik mijn zin gehad, maar dat

Het
bekende
adres
voor
prima
Optiek

Amstel 210

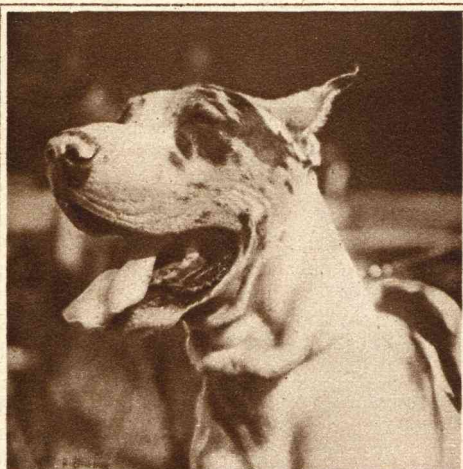
's Avonds na 6.30 gesloten

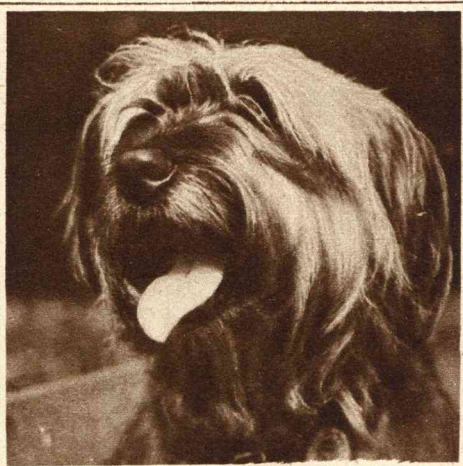
Van de hondententoonstelling,
door de Kynologenclub „Am-
sterdam" gehouden in het
|| Brongebouw te Haarlem. ||

Een reusachtige snoes van een New-Foundlander.

Sprekende kop van een Duitschen dog.

Chien de Brie, een pracht-exemplaar.

Een honden-gelaatsstudie.

Daar stond de jonge dame op.
„Genoveva — Veva heeft hij ze genoemd.
Dus is zij nog niet zijn vrouw maar zijn bruid,”
dacht Lilian. En opnieuw klonk het in haar
ooren hoe teeder de beide „verloofden” tot
elkaar gesproken hadden. Weder voelde zij
de brandende smart in haar binnenste. Maar
met geweld rukte zij haar gedachten los van
Ronald von Ortlingen.

De lijst was voorgelezen en allen waren aan-
wezig gebleken. Na een oogenblik zwijgens
voer de generaal voort:

„Een naam heb ik overgeslagen die nog op
deze lijst staat, een naam dien ik volledigheds-
halve toch noemen moet. Wij allen weten dat
de drager van dien naam sinds lang verdwenen
is. Onmiddellijk na den dood van Wilhelm
von Kreuzberg-Breitenbach, die vóór mij de
oudste en praeses van de familie was, heb ik
in verschillende couranten een oproep laten
plaatsen. Daar dit geen gevolg heeft gehad,

ROOKT
Spa tram

ONS ADRES.

Wij vestigen er de aandacht op van abonné's
en medewerkers, dat het adres van DE STAD
AMSTERDAM niet meer is Heerengracht 131, maar
KEIZERSGRACHT 234.

De snelle uitbreiding die onze oplage ondergaat;
noodzaakte ons, naar ruimere lokalen uit te zien,
dan waarover wij het aan oude adres beschikten.

moeten wij wel aannemen dat baron Hans
von Kreuzberg-Breitenbach, die dertig jaren
geleden naar Amerika vertrok, niet meer in
leven is en ook geen nakomelingen meer heeft.
We kunnen hem dus gerust onder de dooden
rekenen. Daarmee verdwijnt dan de naam van
den eenigen vrijheer von Kreuzberg-Breiten-
bach, die dezen naam bekleedt heeft en op wien
wij niet trotsch kunnen zijn. Geen Kreuzberg
heeft zich voor en na hem aan een onteerende
handeling schuldig gemaakt.”

Na deze woorden stond tante Stafi plotseling
op en zag den voorzitter uitdagend aan.

„Ik vraag het woord, Benno,” riep zij ener-
giëk.

„Je hebt het, Stafi,” antwoordde de generaal.
Tante Stafi keek eens rondom zich heen, als
wilde zij een ieders gedachten raden.

Ik sta er voor in dat Hans von Kreuzberg
zich evenmin aan een eerlooze daad heeft schul-
dig gemaakt als welke Kreuzberger ook. Ik
heb hem wellicht beter gekend dan een van
u allen en ik weet dat hij een edelman was van
vlekkeloze eer. De smet die aan zijn naam
kleeft is hem ten onrechte toegevoegd, onrecht-
vaardig is hij door een vijand beticht die hem
in het verderf wilde storten. Daarvan ben ik
vast en zeker overtuigd. Zeker is Hans von
Kreuzberg dood, want niemand heeft ooit
meer iets van hem gehoord. Maar van een
doode die zich niet meer verdedigen kan,
spreekt men geen kwaad. Ik duld niet dat er
in mijn tegenwoordigheid oneerbiedig over hem
gesproken wordt.” Tante Stafi sprak met een
stem die sidderde van opgewondenheid.

Aller oogen vestigden zich met de meest
verschillende gevoelens op de kleine, leelijke
dame, die zich zoo hoog mogelijk rekte in edele
krijgsvaardigheid.

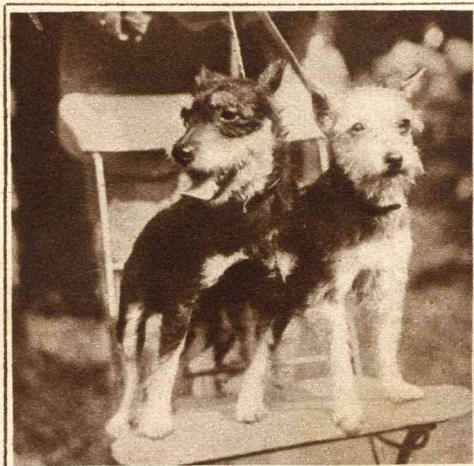
En boven op de verhooging hielden vader en
dochter elkander omarmd in de diepste ont-
roering.

De generaal antwoordde rustig:

„Je vergeet, beste Stafi, dat Hans von Kreuz-
berg zich deze beschuldiging stilzwijgend liet
welgevalen, en naar Amerika vluchtte.”

„Dat moge u als bewijs gediend hebben, mij
evenwel niet. Wanneer hij mij zelf gezegd had:
ik ben een dief, dan had ik het toch nog niet
geloofd. Ik weet, dat een Hans von Breiten-
bach zich niet schuldig maakt aan een ont-
teerende daad.”

(Wordt voortgezet)

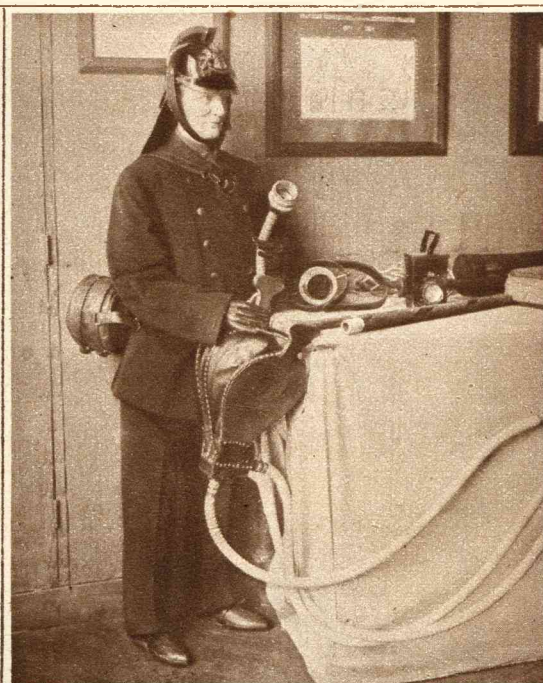
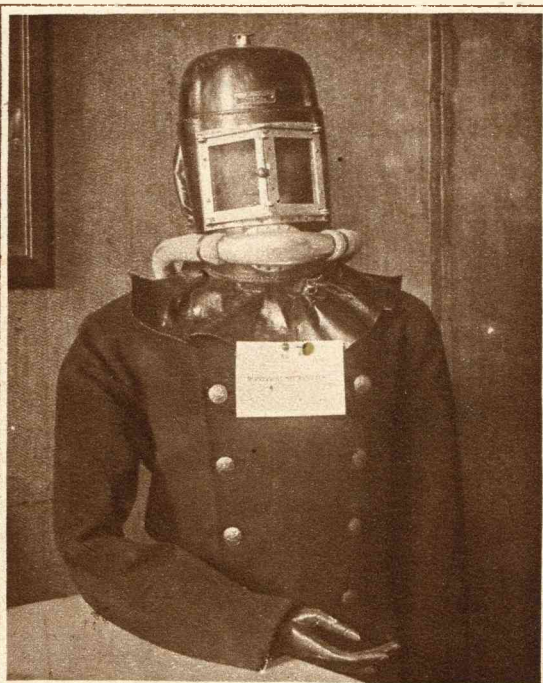
De mooie dwergschnauzer Dynant en haar dochter
Kitty.

DE DAM-CHAOS

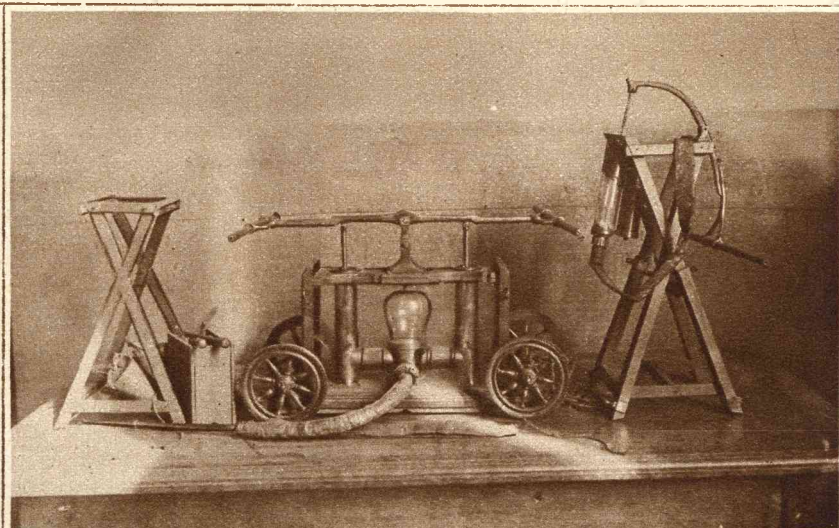
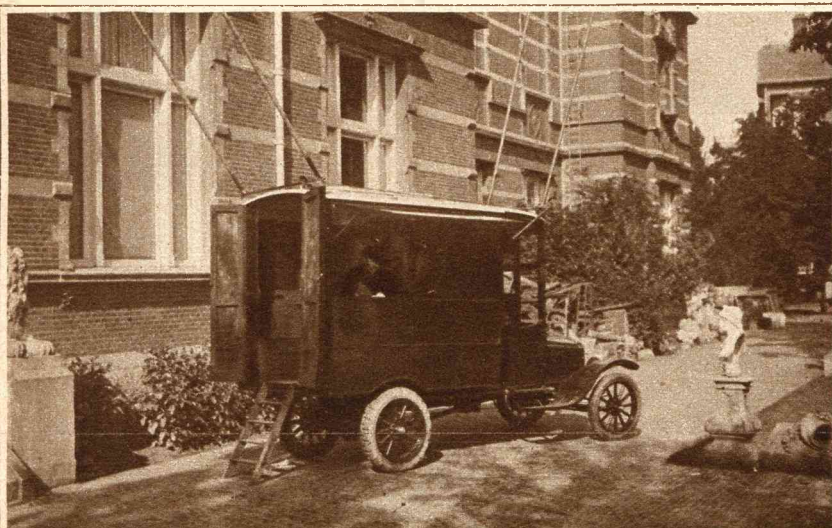

Ja, het zal wel beter worden, maar op het oogenblik zitten we er toch maar mee, met den rommel. Het in orde maken van den Dam, dat wil zeggen het verleggen der tramrails en het asfalteeren van de straat, maakt zooveel toestellen en keeten en stapels hout en ijzer noodig, dat het eenvoudig meer dan een heksentoer is, het plein in deze dagen over te steken. En als het dan zoo regent als in den laatsten tijd. . .!

HET BRANDWEER-JUBILEUM

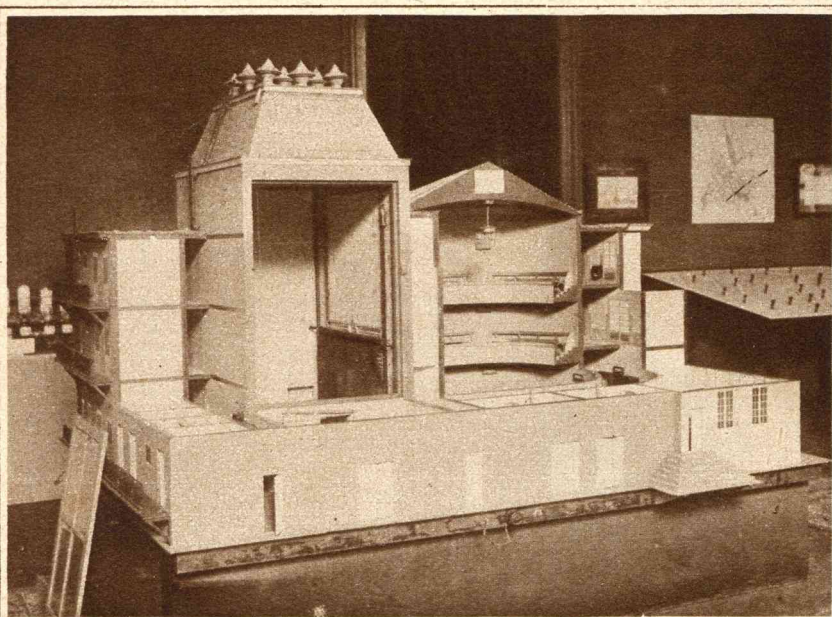

Reeds op den eigenlijken herdenkingsdag, 15 Augustus, hebben wij een rijk geïllustreerd artikel aan onze brandweer gewijd; heden, nu het feest gevierd wordt, komen wij er nog even op terug. Allereerst met eenige foto's van de brandweertentoonstelling in het stedelijk museum. Links: In den museumtuin: Een brandwacht, zooals die is uitgerust om, bij een plattelandsbrand, draadloos contact te houden met de nieuwe stafauto, die op haar beurt weer draadloos met de Centrale op de N. Achtergracht is verbonden; midden: Een brandweerman met een rookmasker voor; rechts: De brandwacht met zuurstofapparaat, die tevens contact houdt — door een spreekbuis — met zijn kameraad, die met het rookmasker voor een brandend perceel is binnen gedrongen.

De nieuwe staf-auto, die bij een brand uitrukt en waarin twee marconisten zitten, die draadloos met de Centrale op de N. Achtergracht in verbinding blijven.

En naast dit nieuwste snuffje op brandweergebied de alleroudste brandspuit, de miniatuur-slangenbrandspuit, naar het ontwerp van Jan van der Heijden vervaardigd.

Een door de brandweer zelf vervaardigd model van een schouwburg, zooals die, om aan de voorschriften met het oog op brandgevaar gegeven, te voldoen, moet zijn ingericht.

Ter gelegenheid van de feesten, die juist zijn begonnen wanneer ons blad ter perse gaat, is de gevel van het Centraal Bureau der Brandweer aan de N. Achtergracht versierd.

HET CONCOURS HIPPIQUE TE DIEMEN

Het groote concours, door de afdeeling Diemen der Nederlandsche Maatschappij van Landbouw gehouden, is een groot succes geworden. Hierboven een overzichtsfoto van de keuring der landbouw-tuigpaarden.

Een moment uit het nummer ringsteken.

Een overzicht van het concours voor het best in 't tuig gaande paard met daarnaast den winner (Lord Nelson, den 8-jarigen vos, ruin, van M. v. Delden) in galop.

Een fraai overzicht van het terrein op het oogenblik dat de deelnemers aan de ringrijderij voor dit nummer in het veld verschijnen.

BRIEVEN ZOALS WIJ ZE WEL EENS
Zouden willen schrijven

Geachte Heer Mosch.

Ik wou, dat u eindelijk eens de hand kwam vragen van mijn oudste dochter — 't kan mijnentwege ook een van de anderen zijn — want ik verlang er heusch naar weer eens rust te krijgen.

M'n vrouw is ongenietbaar met haar gezeur over: meneer Mosch, die zoo galant is en die zoo'n tact heeft en die 'n ander zoo graag 'n genoeg doet! De kleintjes hebben kiespijn en 'n bedorven maag van al uw snoeperijen. Trouwens u zet met al uw cadeaux, met uw bloemen en bonbons en plaatsen voor schouwburg en opera 't heele huis op stelten. De meisjes verdoen een fortuin aan allerlei toiletten om met meneer Mosch hierheen en daarheen te gaan. Wees dus zoo goed eindelijk eens open kaart te spelen, zoodat we weten, waar we aan toe zijn, eer me de gal heelemaal overloopt.

Geachte Madame.

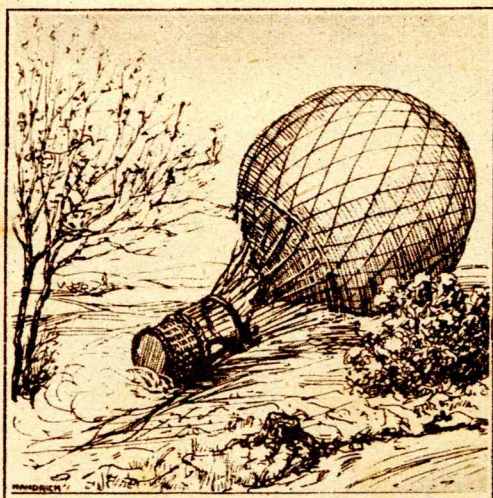
Bijgaand zend ik u een chèque voor de laatste drie hoeden die mijn vrouw, op uw aanstichten, in uw ijdelheidskraam heeft gekocht. Ik gun mijn vrouw best een mooien hoed, maar ik protesteer ertegen, dat u er een zwakke vrouw drie tegelijk opdringt. Uw flauwe smoesjes van: „Dat is nu een creatie, die speciaal voor u schijnt te zijn ontworpen, mevrouw!” En: „O mevrouw, die hoed staat u adorable!” en zoo al meer van die nonsens, brengen u wel geld in 't laadje, maar als u wist, madame, hoe de mannen van de door u verleide vrouwen over u denken, zoudt u ze wel allemaal kunnen laten arresteren wegens smaad en belediging.

Brenger van dit schrijven, de heer Smeets, komt u om een positie vragen. Hij kan geen aanbeveling krijgen van zijn vorigen chef en daarom moet de familie, waarvan ik, helaas, een lid ben, er natuurlijk maar weer voor opdraaien. Smeets is een echt uilskuiken, hij is 't zout in z'n pap niet waard. Maar misschien zou hij als attractie voor uw kantoor kunnen dienen, want hij is zoo knap als een film-ster en meer hersens heeft hij ook niet.

A. N.

ONS ZOEKPLAATJE

II.

Waar is de verongelukte luchtschipper?

Den tennisspeler op Zoekplaatje I ziet men als men het plaatje onderst boven houdt; hij staat dan met het gezicht tegen het achterhoofd van zijn partnerin.

Als ge weet: Victoria-Water geeft aan zwakken nieuwe

Waarom geeft ge hun dan water waar dat niet van mag verwacht? Weet U: dat Victoria-Water in een liter-schroef-stop-flesch, U slechts twee en dertig cent kost, thuis bezorgd aan uw adres?

VICTORIA-WATER

Oberlahnstein.

HET OPSTEL

Ze moesten een opstel maken,
De jongens in de klas,
Over iets dat voor de meesten
Nogal aanlokkelijk was.

't Liep over een voetbalwedstrijd.
Wat deden zij hun best!
Zelfs Jan liet, hoe was 't mogelijk?
Stil 't klokje in zijn vest.

De meester keek tevreden
Op d' ordelijke schaar....
Maar Karel'tje zat te draaien!
Wat deed die jongen daar?

Hij zat op z'n pen te kauwen
En keek zoo peinzend diep
Naar 't stroomende regenwater
Dat langs de ruiten liep.

Hij werd tot de orde geroepen,
Maar schrijven deed hij niet.
Als 't lesuur bijna ten eind is
Men Karel schrijven ziet.

Hij schrijft nu kort en krachtig
Terwijl zijn wang zich kleurt:
„Geen wedstrijd wordt er gehouden,
't Terrein is afgekeurd.” M. B.

ONZE GOOCHELTOER

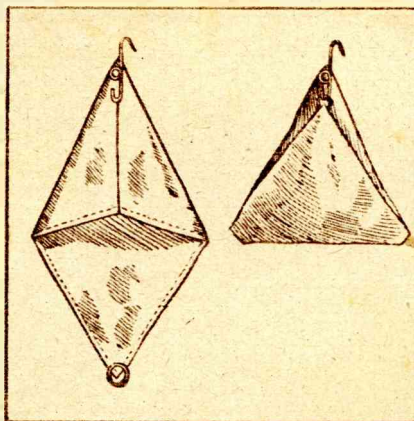
II.

Ditmaal willen we onzen lezers eens leeren, hoe ze bonbons te voorschijn tooveren, uit een zakdoek, van een der aanwezigen geleend.

Van een tafeltje, voor zijn toeren op het tooneel gereed gezet, neemt de goochelaar een presenteerblad, of desnoods een gewoon bord, treedt daarmee naar voren en vraagt iemand om hem een witten zakdoek te leenen. Met den zakdoek op het bord liggende, gaat hij weer terug naar zijn tafeltje en zet daar het bord met den zakdoek neer. Al maar pratende vertelt hij het publiek, dat hij het een manier zal leeren om bonbons te maken, die uiterst voordeel is en intusschen neemt hij den zakdoek, waarvan hij voor- en achterzijde laat zien, ten bewijze dat er niets in verborgen kan zijn. Dan ligt hij hemweer over het bord, maar zóó, dat een hoek ervan over den tafeland afhangt.

„Let nu goed op!” zegt hij en pakt met de eene hand den zakdoek in het midden vast en met de andere neemt hij tegelijkertijd het bord op. Beide op armslengte voor zich uit houdend, loopt hij naar voren, schudt den zakdoek heftig en een regen van bonbons valt op het bord.

Het geheele geheim van dezen toer berust hierop, dat de goochelaar van te voren een met bonbons gevuld zakje, als het hierbij afgebeelde, met het haakje aan zijn „werk”-tafeltje heeft gehangen, dat hij, bij het opnemen van den zakdoek, die, zooals we zeiden, over den rand heen moet hangen, mee opneemt. Het is gesloten, zoo men ziet, met een ringetje, dat door het heftige schudden gemakkelijk van het haakje losspringt, zoodat de inhoud er uitvalt wat, daar het zakje verborgen is in den zakdoek, den indruk maakt, alsof hij uit den zakdoek valt.

AMSTERDAMMERTJES

HET LOT UIT DE LOTERIJ.

Neen — dát mag ik niet zeggen, niet netjes, dat is mijn vrouwtje niet! Integendeel — haar opruimwoede kent geen palen en als ik arme kerel eens per ongeluk (zooiets gebeurt toch altijd per ongeluk niet waar?) een beetje asch mors, dan is ze dadelijk met tafelschuiertje en blikje klaar om „die aschrommel” op te vegen. Hoe dikwijls de kamers „een goeie beurt krijgen”, hoe vaak de stoelen gewreven worden — hoe vele malen de laatjes in 't buffet worden opgeruimd — ik weet het niet, maar dát verzeker ik u, 't is meer dan voldoende. Maar... een mensch kan toch ook al te netjes wezen!

Vrouwlied heeft een goed hart — en zoo kwam het, dat zij zich genoopt gevoelde „voor die arme tuberculeuze typografen” een paar lootjes te nemen. De hoofdprijs was, meen ik, een ameublement, dan volgde een piano, heeren- en damesfietsen, gouden horloges, en zoo ging het maar door — ge kent die reeks zelf wel: 't een al fraaier dan 't ander.

„k Mag lijden dat je 't slaapkamer-ameublement wint,” opperde ik in de stellige veronderstelling, dat ik iets goeds, iets verstandigs gezegd had. Maar neen hoor!

„Och jij ook altijd met je winnen! — Zoo'n lot kóóp je niet om een prijs te hebben; zoo'n lot koop je om die menschen te helpen.”

„Maar zoo'n nieuw ameublementje zou ik ons best gunnen — dat kunnen we uitstekend gebruiken.”

Wat ze met een blik naar ons oude bedstel — we zijn al jaren getrouwd moet u weten — beaamde.

„Zal ik de loten maar in m'n portefeuille doen; lieveling?” Neen, dat was niet nodig en ze borg haar loten zoo op, dat ze ze dadelijk bij de hand zou hebben.

't Tweede bedrijf speelt twee maanden later. De trekkingslijst was uitgekomen. Mevrouw had er een gekocht en... of ik nu de loten even wou aangeven, dan konden we eens zien, of ze nog wat gewonnen had.

De loten?... 'k Zette m'n gezicht in een zoo groot mogelijk vraagteken.

„Wat voor loten?”

„Nou — je weet wel! die loten van laatst: van de typografen — jij hebt ze in je portefeuille gedaan.” Ja 'k herinnerde mij zoo iets — maar toen wist ik ook, dat... „Jij hebt ze opgeborgen; je wilde niet dat ik ze bewaarde.”

Nadat ze eerst zelf in m'n portefeuille gesnuffeld had — me scherp in de oogen had gezien en gevraagd of... ik ze misschien aan een vriend had overgedaan, bij welke vraag ik bijna plofte van woede — besloot ze dan zelf te gaan zoeken. O! lieve hemel! Ze zocht in alle gaten en hoeken — in den muziekstandaard, in de keukenkast — achter de piano, die ik met veel moeite van haar plaats sjouwde, — in de vogelkooi, in de... enfin: ze zocht overal. En of ik nu al betoogde, dat je zoo'n lot immers niet koopt on wat te winnen — dat ze toch een niet had — dat ik niet tegen zoeken kon en het „vertrapte” om in een zwijnzooi te zitten; 't hielp allemaal niets — aan haar onzekerheid moest een eind komen. En er kwam een eind aan! De loten werden gevonden, na twee dagen onafgebroken zoeken kwamen ze terecht. Waar vandaan? Dát doet er niet toe!... Ze waren er. En toen de lijst zoek was ben ik naar een kiosk geheld en heb een nieuwe gekocht.

We keken de nummers na en hadden allemaal „nieten.”

Maar de rust in huis was teruggekeerd!

S.

WIJSHEID

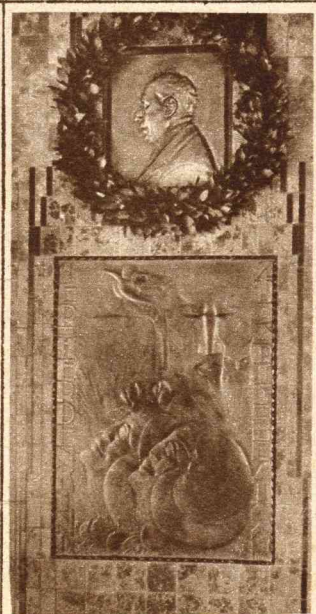
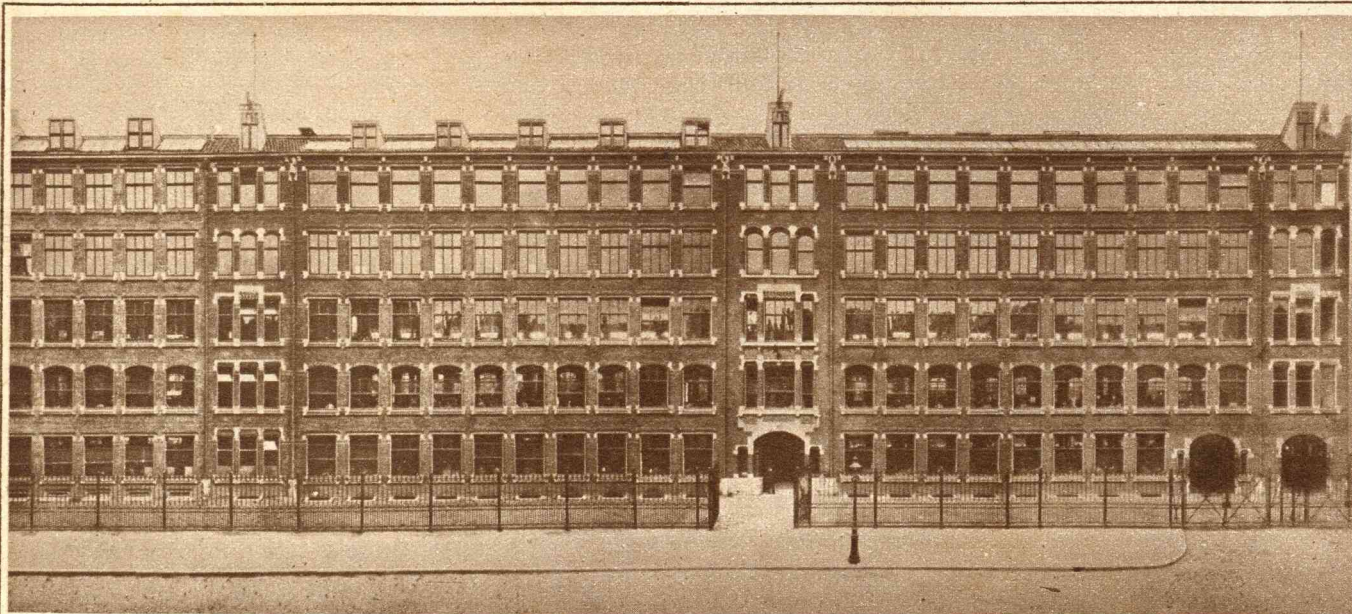
Een leugen is nooit nodig — behalve voor een leugen.

Hij die geen raad wil aannemen, kan niet geholpen worden.

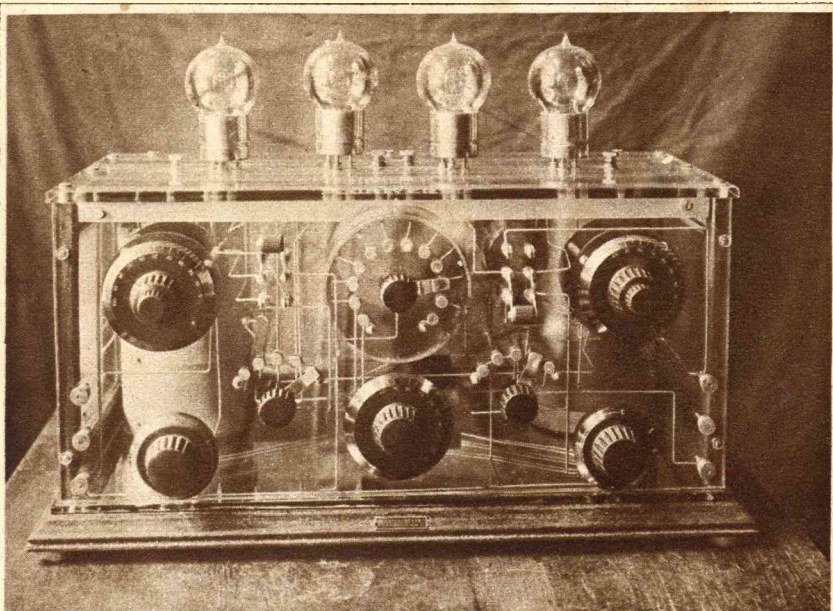
De vrees, die dwaas is, verdubbelt het gevaar.

Breek uw woord en uw krediet valt in stukken.

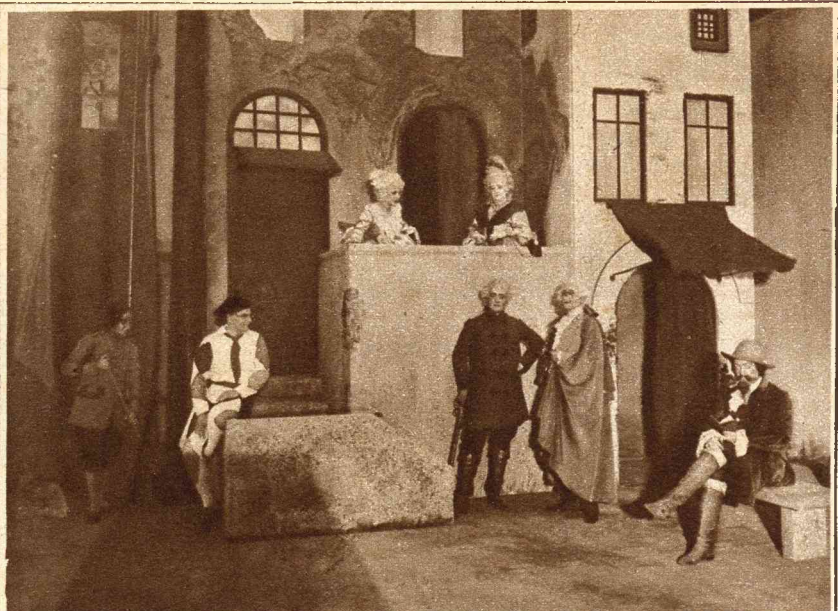
STADSNIEUWS

Het 40-jarig bestaan van de diamant-firma Ed. van Dam. Links: De diamantslijperij aan de Ruysdaelstraat, rechts: een gedeelte van den gedenkmuur, door het personeel aangeboden. Op dit fragment ziet men boven het portret van wijlen den heer E. van Dam en daaronder drie vrouwenkoppen, als in verrukking naar boven starend naar de schittering van de diamant.

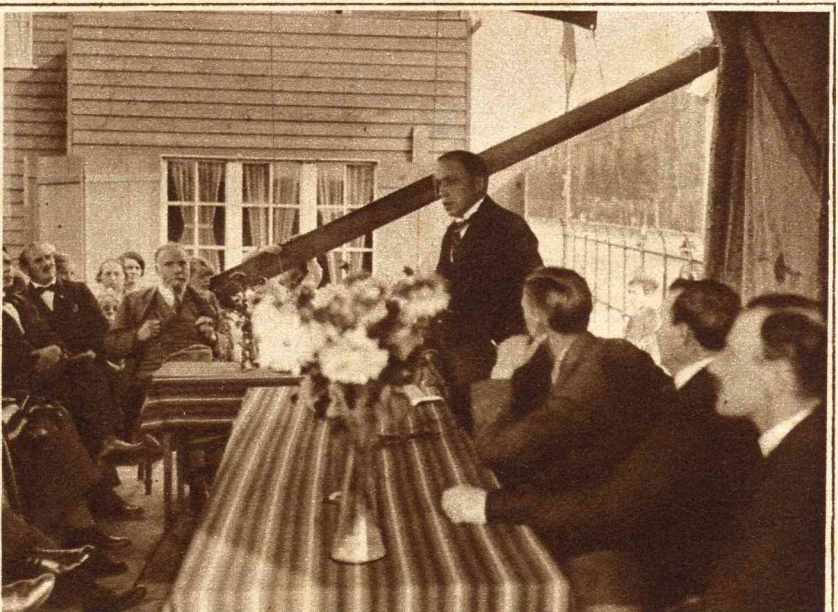
Van de Radio-tentoonstelling in Bellevue. Een mooie concertfoon — een viermans-ontvangtoestel voor golflengten van 150 tot 5000 M. Het is een toestel zonder uitwisselbare spoelen. Het zoeken der golflengte geschiedt door het verplaatsen van twee schakelaars.

Zaterdag opende Het Vereenigd Tooneel zijn seizoen in den Stadsschouwburg met *De Waaijer*, blijspel van Carlo Gardeni. Een scène uit het spel. Van links naar rechts, boven Willy Haak en Marie Faassen, beneden Lucas Wensing, Ben Groeneveld, Paul Huf, Dirk Verbeek en Louis Gimber.

In de finale der wedstrijden om den A.R.O.L.-Beker, op het A.F.C.-terrein gehouden, behaalde het Haarlemsche R.C.H. den zege op Blauw-Wit. Hierboven een moment voor het Blauw-Wit-doel.

De speeltuinvereniging Amsterdam Zuid, heeft de vorige week haar door de leden zelf aangelegden speeltuin in gebruik genomen. Hierboven een kijkje van de opening door wethouder E. Polak.

"HET SPOOK VAN MARVILLE-DODD"

DOOR JOHN RALEIGH

"Luister je, Ben Ower?"

"Yes, Tom Highens."

"Het was het aloude begin van Tom als hij een zijner avontuurlijke verhalen aan zijn collega-journalist deed.

"Welnu: Marville-Dodd is niet de naam van 'n huis, niet de naam van 'n kasteel en ook niet de naam van 'n stad of dorp. Het is beide en het is geen van beide.

Kijk, 't zit zoo: Marville is 'n klein, heel klein plaatsje in Sussex Engeland, en Dodd is de naam van een gekken Amerikaan, gek in zooverre dat hij dol is op alles wat spookhuizen en geheimzinnige dingen betreft.

Ten tijde dat zich deze geschiedenis afspeelt had hij een spookhuis in Italië, een in Rumenië en een in Stavanger.

Hij had de huizen gekocht, maar zelf kwam ie 'r nooit in.

Ik hoorde voor het eerst van het geval toen ik als correspondent van de N.Y. Times in Londen bivakkeerde.

Ik wandelde namelijk vlak bij Paddingtonstation toen iemand mij op den schouder tikte. Ik keek om.

"Five shilling, four pence, Marville," sprak hij.

"I like it!" (ik vind 't goed) antwoordde ik, zonder te weten wat de man bedoelde. Blijkbaar had hij den verkeerde voor en ik nam me juist voor hem op zijn vergissing attent te maken, toen de man vervolgde: "Ga mee, de baas zegt dat de hand schoon is. De directeur is uitstendig en de manager is ziek."

"Hebben jullie hem ziek gemaakt, of werd hij 't uit zich zelf?" vroeg ik.

"Hij is ziek, dat is alles wat ik weet. En al wist ik meer, zei ik het toch niet, dat weet je wel, — je weet ook 't consigne."

"Ja," zei ik. "Het is: Five shilling, four pence, Marville."

"Schreeuw niet zoo, uilskuiken. Heb je wapens bij je?"

"Alleen m'n vuisten, boy."

"Goed, ik hoop dat je geen winterhanden hebt en ze weet te gebruiken. Loop maar vooruit."

"Nee," zei ik, "loop jij maar vóór me, jij bent groter dan ik en je kan dus den wind tegenhouden."

Terwijl ik achter den man aanliep, dacht ik na wat het wel kon zijn waarover hij het had. De man zag er vrij netjes uit, had een goed voorkomen en zijn spraak was ook in orde. Toch begreep ik wel dat hij geen gewoon fatsoenlijk mensch was. Hij moest een misdadiger zijn en zich nu in mijn persoon vergist hebben.

In ieder geval moest de gelijkenis frappant zijn, want zelfs mijn stem scheen voor hem de goede te zijn.

Wij waren tot vlak bij Stantonstreet gekomen toen hij naast me kwam lopen.

"D'r is iets nieuws bijgekomen," zei hij.

"Zoo? Wat is er dan?" vroeg ik.

"De baas zegt dat 't er spookt."

"Zoo? Nou, dat is anders niets geen nieuws, want er bestaan geen spoken — alleen in romans en kinderkamers."

"We hebben het al er over gehad dat jij 't niet zou gelooven en niet bang was voor geesten."

"Als ik er niet aan geloof, kan ik er ook niet bang voor zijn," was m'n antwoord.

"Ik dank er voor," zei hij. "Ik vecht liever op klaarlichten dag tegen tien man dan in den nacht tegen 'n geest."

"Die bestaan niet, zei ik reeds," vervolgde ik.

"Dat zeg jij, maar als de baas er al tegen opziet, moet er toch wel iets zijn. Tusschen ons gezegd heb ik nooit veel vertrouwen in zaakjes buiten de stad gehad. Nu is Marville wel geen uur weg, maar 't feit dat 't een eenzaam huis is op een eenzamen weg in een eenzaam dorp, boezemt me niet al te veel vertrouwen in."

"Weet jij waar het om gaat?" vroeg ik,

om voorzichtig achter de waarheid te komen.

"Ben jij zoo vergeetachtig?" vroeg hij.

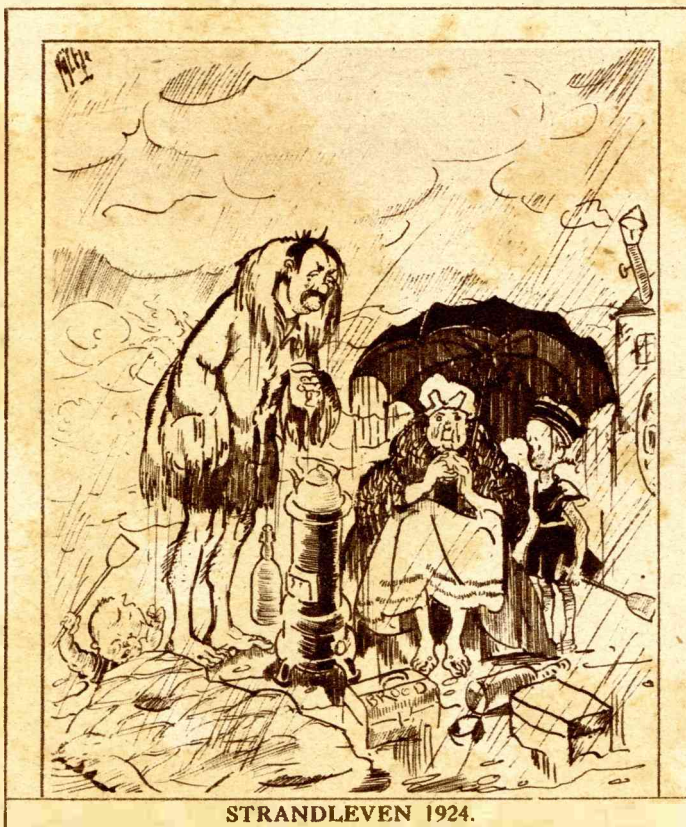
"Nee," zei ik, "maar ik wilde weten of de baas jou ook geheel in de zaak heeft ingewijd."

"Well, alles wat ik weet, is, dat de baas vermoedt dat die Amerikaan — hij heet Dodd — in 't huis in Marville een som geld heeft gedeponeerd. Het moet in 'n kluis zitten, welke van een zeer bijzonder slot is voorzien. — Nou jij!"

"'t Zelfde," antwoordde ik. "De baas deed mij dezelfde story, of het waar is, weet ik niet, maar dat is te onderzoeken."

"Luist — en de baas zegt dat jij de rechte man voor bent."

"Wat spreek je toch steeds over 'de baas'?" zei ik, "dat woord verveelt me. Al deelt hij de lakens uit, toch is ie de baas niet. Ik geef toe dat hij de zaakjes op touw zet en de plannen

STRANDLEVEN 1924.

maakt, maar anders doet ie niks. Nee, Napoleon Bonaparte was een betere kerel, die ging zelf voorop."

"Laat ie het maar niet hooren."

"Wie — Napoleon?"

"Nee, de ba... de hoofdman meen ik. Voel je geen sympathie meer voor 'm?"

"Nooit gevoeld," was m'n antwoord. "Wat denk je er van als we samen de zaak opknappen? Durf je?"

"O ja, dat wel, maar als ie er achter komt, ... je weet dat hij zich niet de kaas van zijn brood laat snoepen..."

"Niet? Nou, dan zeg ik dat de kaas oud en verdroogd is en we zullen eens zien. Als je durft ga dan mee en we knappen de zaak met ons tweetjes op."

"Goed," zei hij, "maar ik op den uitkijk, jij mag naar binnen gaan."

"Allright! Jij weet 't huis, laten we de bus nemen en dan op 't lokaaltreintje gaan."

"Zoo ver is 't niet. Het ligt maar drie mijl van de stad."

"Dus je gaat mee?"

"Of course, maar alles op jouw verantwoording."

"Best. Ik zal 't verantwoorden — ik kan tamelijk boekhouden en knoeien ook... als 't moet."

"Dat laatste geloof ik niet," zei de man.

"Waarom niet?"

"Dan was jij nu wel rijk geweest."

"Ach wat — geld alleen maakt niet gelukkig."

II

Terwijl ik naast den mij totaal onbekenden man voortliep, sprak hij heel veel en ik kreeg zoo het idee dat hij de uitvinder van het woordenboek was. Mijn nieuwsgierigheid was opgewekt en ik wilde meer weten. Nu, ik zou meer weten! Na eindeloos veel trams en bussen te hebben gebruikt, kwamen wij buiten Londen en volgde ik hem den straatweg af. Het was in dien tijd geheel donker geworden en na een wandeling van bijna drie kwartier hield hij stil. "Zie je daar dat huis, die zwarte compacte massa?" vroeg hij. "Nu, dat is het spookhuis van Dodd. Deze plaats heet Marville. Zeg, Bob," vervolgde hij, "ik wou toch wel dat je gewapend was."

"Maak je niet ongerust," zei ik, "ik heb buiten mijn handen nog een stevige revolver."

Tegen tien uur des avonds liep ik op het zwarte huis toe, maar nog voor ik het geheimzinnige huis had bereikt, klonk een vreeselijke kreet door de stilte. Aardig, dacht ik, dat is een nabootsing van 'n uil, maar degene die den kreet slaakt moet Eucalyptus-bonbons zuigen, want hij is erg verkouden. Ik was in 't geheel niet bang en naderde meer en meer het huis, toen plotseling... God, ik dacht van schrik te zullen sterven... Een geheel in 't wit gekleede gedaante kroop recht tegen het huis op en verdween vervolgens door een gesloten raam. Mijn moed zakte voor meer dan 95 procent... Toch liep ik voort, niet zoozeer uit moed, maar ik geloof dat het meer instinctmatig gebeurde. Het was alsof iemand mij dien kant optrok. Ik dacht er niet over na dat ik misschien het slachtoffer van suggestie of onder hypnose was. In ieder geval liep ik steeds meer en meer naar het huis.

Plotseling hoorde ik een hevigen knal, het leek mij toe alsof er heel diep onder den grond iets uit elkaar sprong. Die doffe, gedempte plof deed den geheelen grond schudden en... bracht mij tot de werkelijkheid terug.

En nu begonnen mijn hersenen koortsachtig te werken en een niet te beschrijven energie om het geheim te doorgronden, kwam bij mij boven.

Aan den man die mij onwillekeurig tot dit avontuur gebracht had, dacht ik in 't geheel niet meer. Doorlopende stond ik vrij spoedig voor een poort die ik met weinig moeite opende.

Ik stond nu in een duistere gang en voelde tastend naar den weg. Ik had geen zaklantaarn bij me en kon dus mijn weg niet gemakkelijk vinden. Ik moest geheel op den tast verder gaan; alleen mijn revolver hield ik voor onmiddellijk gebruik gereed. — Lucifers?.. Ja, die had ik bij me. Voorzichtig haalde ik het doosje te voorschijn... poef...! De lucifer was alweer uit, nog voor hij brandde. Tocht?... Neen, dat kon haast niet, want er was geen tocht! En de lucifer was een echte Amerikaanse, die weigeren nooit, zooals je weet. Ik stak dus een nieuwen lucifer aan en deze doofde ook weer uit... Weer probeeren... Nu bleef hij branden... en... stond ik vlak voor een kist, waarin ik gevoeglijk een mummie kon vermoeden. Ik hoorde nu, nog voor ik een goeden blik op de mummiekist kon werpen, de door mij geopende deur dichtslaan. Met een ruk keerde ik me om, teneinde te zien of er iemand de deur had dichtgeworpen. Ik zag niets, zelfs niet toen ik opnieuw een lucifer aanstreek.

Maar nu wist ik meteen dat de eerste lucifer toch wel door de tocht gedooft werd. Neen, toch niet, want nu flapte ook deze lucifer uit. Een vreemd gevoel maakte zich van mij meester, toen plotseling aan het einde der gang even 'n groenachtig licht opflikkerde.

Met de revolver tot schieten gereed, wilde ik vooruit snellen, toen ik na nauwelijks drie passen met 'n harden bons tegen een massieven

muur liep. Met 'n snerpand gesis vloog namelijk een de gang afsluitende muur voor mij.

Ik stond nu tusschen dien muur en de buitendeur. Er was nauwelijks ruimte om me te bewegen. Het werd me toch wel 'n beetje bang te moede en de kruk van de deur grijpende wilde ik naar buiten loopen.

Doch welke ontzetting! Door mijn greep naar de kruk bracht ik zeker een mechanisme in beweging... de vloer onder mij zakte weg en ik tuimelde naar beneden. Mijn val was niet diep en werd onmiddellijk gebroken door 'n stevige, dikke matras. Het was geheel donker en ik kon me dus niet oriënteren. Opeens flapte er licht op en ik stond van aangezicht tot aangezicht tegenover den man die mij bij Farrington had aangesproken en het baantje met mij alleen wilde opknappen.

Hoe kom jij hier? vroeg ik zoo kalm mogelijk.

„Op order van den baas,” zei hij. „Ik ben alleen maar gekomen om jou te zeggen, dat 't plan buiten alle verwachting goed is gelukt.”

„Welk plan?” vroeg ik eenigszins ongerust.

„Well, wij moesten jou laten verdwijnen.”

„Zoo?” zei ik schijnbaar zoo kalm mogelijk. „Nu, ik denk dat je nu je vergissing wel zult hebben ingezien, want ik ben niet de man dien je dacht dat ik wel ben.”

„Jij bent wel die man,” zei hij, „jij bent Tom Highens van de N. Y. Times.”

En nu schoot mij te binnen dat een concurrerend blad in New York....

„En wat moeten jelui nu van me?”

„Wel,” zei hij, „er is uitgelekt dat jij op berichten loert welke een ons goedgezind dagblad-directeur het liefste alleen heeft.”

„En nu willen jelui mij zeker vasthouden totdat die geschiedenis is afgelopen?” vroeg ik.

„Wel zoo iets; de baas zei er echter nog bij, dat jij nooit meer mag schrijven.”

„Dus,” vroeg ik, „je wilt zeggen dat ik om zeep gebracht moet worden?”

„Je begrijpt iets nog al gauw!” was zijn antwoord. Tegelijkertijd flapte het licht uit... ik greep nog even naar mijn belager, maar het was reeds te laat. Ik was alleen.... Wat nu gebeurde deed mij de haren te bergen rijzen.... Uit een soort trechter stroomde hoog boven mij een dunne straal droog zand.... O, het was vreeselijk... nu ik begrepen had dat die geheele spookhistorie slechts nonsens was, en ik er was ingelopen, nu te moeten sterven.

Hoe ik ook zocht, nergens was een uitweg. De deur, waardoor de man was binnengekomen, was hermetisch gesloten! Steeds sneller vloede het zand en in minder tijd dan noodig is om te beschrijven, was het tot mijn heup gestegen. Ik was den vreeselijksten doodsangst nabij; reeds reikte het zand tot onder mijn arm. Daar flitste iets door mijn gedachte... Zou dat redding brengen? Ik trok zoo goed en zoo kwaad als 't ging mijn revolver uit mijn zak en vervolgens mijn zakdoek, welke laatste ik aan vier stukken scheurde. Ik stopte in mijn ooren en in mijn neus een der vier stukjes linnen, ontladde vlug mijn revolver en.... brak het wapen met een ijzeren vuist in twee stukken. De kolf liet ik in het zand vallen en de loop stak ik in den mond. Zoo zou ik ook als er zand boven mijn mond kwam, toch nog adem kunnen halen. O, ik streed zoo'n vreeselijken strijd om 't leven.... Reeds was het zand tot over mijn hoofd gekomen en stak slechts 'n klein stukje van den revolverloop nog boven het zand uit, toen ik een stem hoorde die riep dat ik om zeep was, en mijn revolver uit 't zand stak. „Welnu,” hoorde ik een andere stem, „laat 'm liggen, over 'n week zullen wij hem wel weg halen!” Flap! ging het luik... duisternis omringde alles... ik voelde een suizen in mijn hoofd, toen werd ik bewusteloos. Ik weet niet hoelang ik zoo gelegen heb, maar toen ik weer bij kennis kwam... toen... o, Ben... geloof je me?..

„Ja, ja,” hijgde Ben Ower, vol ademlooze spanning.... „verder, verder.”

„Nou, toen kroop ik er uit, want op 't laatst werd 't me al te benauwd, en was ik bang te zullen stikken....”

„Was 't maar gebeurd,” mopperde Ben ondeugend.

ONS KINDERHOEKJE

VAN EEN POTLOODSCHERPER

(Slot)

„Wat ik er mee te maken heb?” gilte ik zoo hard ik kon, om toch maar goed de aandacht te trekken. 't Is de mijne!

„Je liegt!”

„Nee, jij!”

„Zeg 't nog es”....

„Je liegt!”

„Wacht leelijke aap, 'k zal je krijgen!”

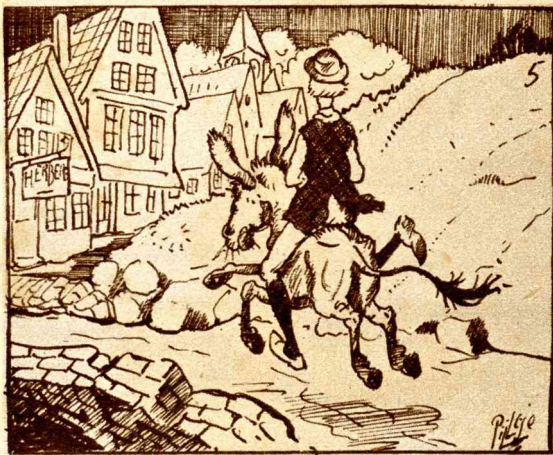
Frank zou de daad bij het woord voegen, geen twijfel aan, en ik begon alvast om hulp te roepen.

„Meester!... Juffrouw!... Meester!”....

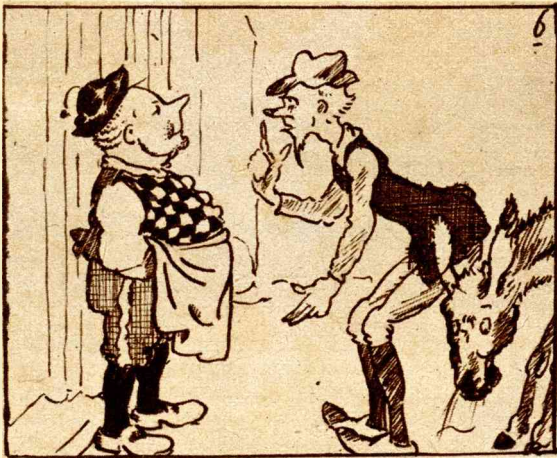
De meester, de bovenmeester nog wel, kwam onmiddellijk aanstappen. Tevergeefs poogde Frank Versijp een goed heenkomen te

DE DRIE ZONEN

(Vervolg)

Verrukt over 't blijde vooruitzicht dat hij nu spoedig zonder te werken en zonder eenige moeite schatrijk zou worden en dan stellig vaders molen zou winnen, sprong lange Janus op z'n ezeltje en reed in volle vaart verdere avonturen tegemoet. Tegen den avond kwam hij vermoeid en dorstig bij een eenzaam dorpje terecht. „Ha, ha,” dacht Janus, „nu kies ik 't beste hôtél uit, dat hier te vinden is, laat me fijn bedienen en straks zal mijn ezeltje dan wel 't noodige geld uitnemen om den waard te betalen. Vooruit langoor. Hop, naar „de Gouden Kroon”. Daar krijg jij ook een extra fijn bosje stroo om op uit te rusten!”

En met veel drukte stapte Janus voor de deur van „de Gouden Kroon” af. De waard kwam naar buiten schommelen en vroeg wat z'n late gast wenschte. „Zorg allereerst, mijn waarde, dat m'n ezeltje veel haver en veel droog stroo krijgt in een goed afgesloten warmen stal. En dan moet ik de fijnste kamer van je logement hebben en een nog veel fijner diner. Vergeet ook den wijn niet en denk er om, ik ben een buitengewoon liefhebber van malsche kippetjes en zal je, wanneer alles naar mijn zin is, met goud beloonen.” De waard boog, zei niets, lachte eens en bromde in zich zelf: „Waar moet die magere spriet dat goud vandaan halen,” en Janus stapte als een pauw zoo trotsch 't logement binnen.

(Wordt vervolgd)

zoeken. De dicht opeengedrongen bende jongens en meisjes sloot lachend nog vaster aaneen, om dadelijk daarop een breedend doortocht vrij te maken voor den meester.

„Wat is er aan de hand?”

„Hij heeft mijn potloodscherper gestolen, meester,” zei ik zonder aarzelen en wees op Frank.

De meester keek ernstig.

„Dat is een zware beschuldiging, Hellen... Weet je wel goed wat je zegt?”

„Ik denk het toch,” zei ik een beetje haperend.

„Ah,” zei de meester, „je denkt het.”

„Waarom?”

„Omdat de mijne weg is en niemand anders er een heeft.”

De meester streek eens over z'n puntbaardje, 'n bewijs dat hij over iets nadacht.

„Nu Frank,” zei hij na een oogenblik, „wat heb jij te vertellen?”

Frank kleurde. „Ik heb niets gestolen, meester.”

„Goed. Laat zien je potloodscherper!” Aarzelend haalde Frank het ding voor den dag en legde het in meester's uitgestrekte hand. Met één blik had ik mijn eigendom herkend, en onstuimig sprong ik naar voren.

„Zie je wel, 't is de mijne. Leelijke dief!”....

„St,” zei de meester. Toen: „van wien heb je dien potloodscherper, Frans?”

„Van Sinterklaas, meester.”

„Goed”.... De meester keek den kring eens rond, waar is Annie Versijp?” „Daar meester, daar!”

„Annie, Annie Versijp! je moet bij den meester komen,” riepen tien dienstvaardigen tegelijk.

Frank, wit als 'n doek, zag met gefronste wenkbrauwen z'n zusje naderen.

„Annie,” vroeg de meester, „heeft je broer van Sinterklaas een potloodscherper gekregen?”

„Dat weet ik niet, meester.”

Frank kwam zichtbaar bij.

De meester streek weer over z'n puntbaard... haalde toen z'n zakboekje te voorschijn, schreef iets op 'n blaadje papier....

„Hier, Annie... loop eens even naar huis. Laat vader of moeder dit briefje lezen.”

De Versijps woonden naast de school. In een enkele minuut was Annie terug.

We stonden allen stilzwijgend rond den meester geschaard. Frank met de handen in de broekzakken en stijf oopen geperste lippen.

„Asjeblief, meester,” zei Annie.

De meester keek het briefje in. „Frank,” zei hij toen streng, „je vader schrijft me, dat je van Sinterklaas geen potloodscherper gekregen hebt.”

Frank wierp het hoofd diep in den nek....

„M'n vader, meester?... Hoe kan m'n vader dat nu weten?... Sinterklaas zal hem toch zeker niet vertellen, wat hij mij brengt!”

Iets als een glimlach vloog over meester's gezicht en onder de groteren werd hoorbaar gegiegeld....

Frank lette er niet op. Uitdagend keek hij den meester in de oogen. Toen opeens sloeg hij onzeker den blik neer.... juist op het oogenblik dat de meester mij onverwachts, zwijgend, mijn dierbaren potloodscherper in de hand duwde....

Frank was er geheel door onthutst nu, begreep ik den meester ook niet.... maar ik brak er het hoofd niet over.... Ik had immers mijn potloodscherper terug.

Voor mij was dat het eind van de geschiedenis, voor Frank scheen het echter pas een begin.

Hij moest met meester mee.... en naar ik later van jongens uit de klas hoorde vertellen, heeft hij een vol uur voor de klas op z'n knieën moeten zitten, met opgestoken armen, en honderd vijftig strafregels moeten schrijven....

Kan iemand die dit alles weet, zich er over verwonderen, dat van dien dag af Frank Versijp in voortdurende vijandschap leefde met den goeden Sinterklaas?

Hij haalde, zoo dikwijls hij kon, den grooten heilige van zijn voetstuk, waarop overlevering en kinderlijk geloof hem hebben geplaatst. „Sinterklaas,” zei hij te pas en te onpas, „Sinterklaas?... Bah.... Vader en moeder.... da's Sinterklaas!”....

DE VROUW EN HAAR RIJK

HUISINRICHTING.

Het is geenszins een gemakkelijke taak om een kamer goed in te richten, om een vertrek artistiek te maken, om haar atmosfeer te geven en er karakter in te brengen, om er een zekere waardigheid aan te verleen zonder het gemak uit het oog te verliezen, in één woord om de volmaakte kamer te verkrijgen: dat is niet te verkrijgen met veel geld of met gehuurde hulp; het is een kwestie van individueelen smaak, die niet algemeen is en van kennis van zaken, wat nog veel minder voorkomt.

Een goede kamerinrichting moet berusten op beproefde grondslagen van proporties, harmonie en kleur.

Iemand met gevoel voor een goede inrichting zal deze grondslagen direct aanvaarden als de beste, wanneer hij ze ergens ziet toegepast, maar het is onmogelijk om deze grondslagen te kennen zonder ze geleerd te hebben. Een instinctieve goede smaak alleen kan, zonder de kennis van de regels en wetten der proportie-leer, harmonie, symmetrie en kleur, nooit tot een volmaakt resultaat leiden.

Smaak is een gift, een heel kostbare gift, die zeker niet bedorven mag worden. Een kamer moet de persoonlijkheid van zijn eigenaar weergeven, zooals de spiegel zijn persoonlijkheid weerkaatst. Niemand voelt zich op zijn gemak in een kamer die, als het ware, niet tot hem spreekt, wanneer hij er zijn oogen door laat gaan.

Daarom is de doorsneemensch met smaak, maar zonder kennis, zoo moeilijk te voldoen. Hij voelt wat hij hebben wil en wat hij noodig heeft, maar hij kan het niet uitdrukken. Zonder kennis van de fundamenteele principes van inrichting wordt de inrichting van een kamer een moeizaam werk inplaats van een uitspanning.

Neem bijvoorbeeld de kwestie eens van het kleurenschema van een kamer. Hoe dikwijls ziet men niet een verzameling van gekleurd materiaal, zooals gordijnen, vloerkleden, stoelbekleedsels, die ieder op zichzelf van artistieke waarde zijn, maar die met elkaar vloeken en een chaos scheppen die alle harmonie verstoort. Dit wordt veroorzaakt doordat degene die de kamer inrichtte, niet voldoende op de hoogte was van de kleurenharmonieën.

En juist kleurenharmonie is het essentieele. De waarde van kleur in huisinrichting wordt verminderd en verdwijnt soms geheel wanneer er geen harmonie is. Er zijn drie kleuren, die de oorsprong zijn van alle andere kleuren, dit zijn geel, rood en blauw, de z.g. primaire kleuren.

Wanneer een van deze kleuren met een andere wordt vermengd ontstaat er een derde kleur. Deze kleuren noemt men de secundaire kleuren.

De primaire kleuren, geel, rood en blauw, harmonieëren in hun natuurstaat niet met elkaar, maar groen, de vermenging van blauw en geel, is in harmonie met ieder van hen. Zoo is blauw-groen meer in harmonie met blauw dan met geel. Toch harmonieert het ook met deze laatste kleur.

Wanneer men b.v. rood en groen met elkaar in overeenstemming wil brengen, dan moet men een derde kleur aanbrengen, die hen verbindt. Wanneer men de drie primaire kleuren verbindt, krijgt men grijs. Om dus rood en groen met elkaar in harmonie te brengen, voegt men grijs toe. Het rood wordt dan zachter en het groen wordt een teer grijs-groen.

Een kamer moet altijd een grondkleur als achtergrond hebben, waartegen de andere

het voorhoofd frons als gij haar beiden aanspreekt zijt ge jong, in het omgekeerde geval wordt ge oud.

Van de dames zijn de volgende bekentenissen ingekomen:

Onze Specialiteit:
POLKA KNIPPEN EN KAPPEN

Dames Haarwassen en
Onduleeren f 1.25
Onduleeren en Kappen . . . 0.75
Haarverven - Manicure - Massage
MAISON BOLTEN
Kalverstraat 177, 1ste Etage.
Abonnementen speciale prijzen.

Onze jeugd is voorbij:
als we het compliment
hooren: hoe legt u het toch
aan om niet te verouderen?
als onze naaister ons troost:
voor uw leeftijd kan dit toilet
er nog best mee door;
als we voor de tweede
maal grootmoeder worden.

NAGELS.

Het dikwijls voorkomen van witte vlekken op de nagels is een gevolg van het dringen van lucht tusschen de nagels en het vleesch; men kan ze verbergen door wat roode nagelzalf, bestaande uit zink-oxyde, karmijn en wat lavendel-olie, die in alle parfumerie-winkels te krijgen is. Zij geeft een fraaien glans aan de nagels; maar men gebruike ze niet dagelijks, daar zij den groei der nagels anders benadeelen zoude.

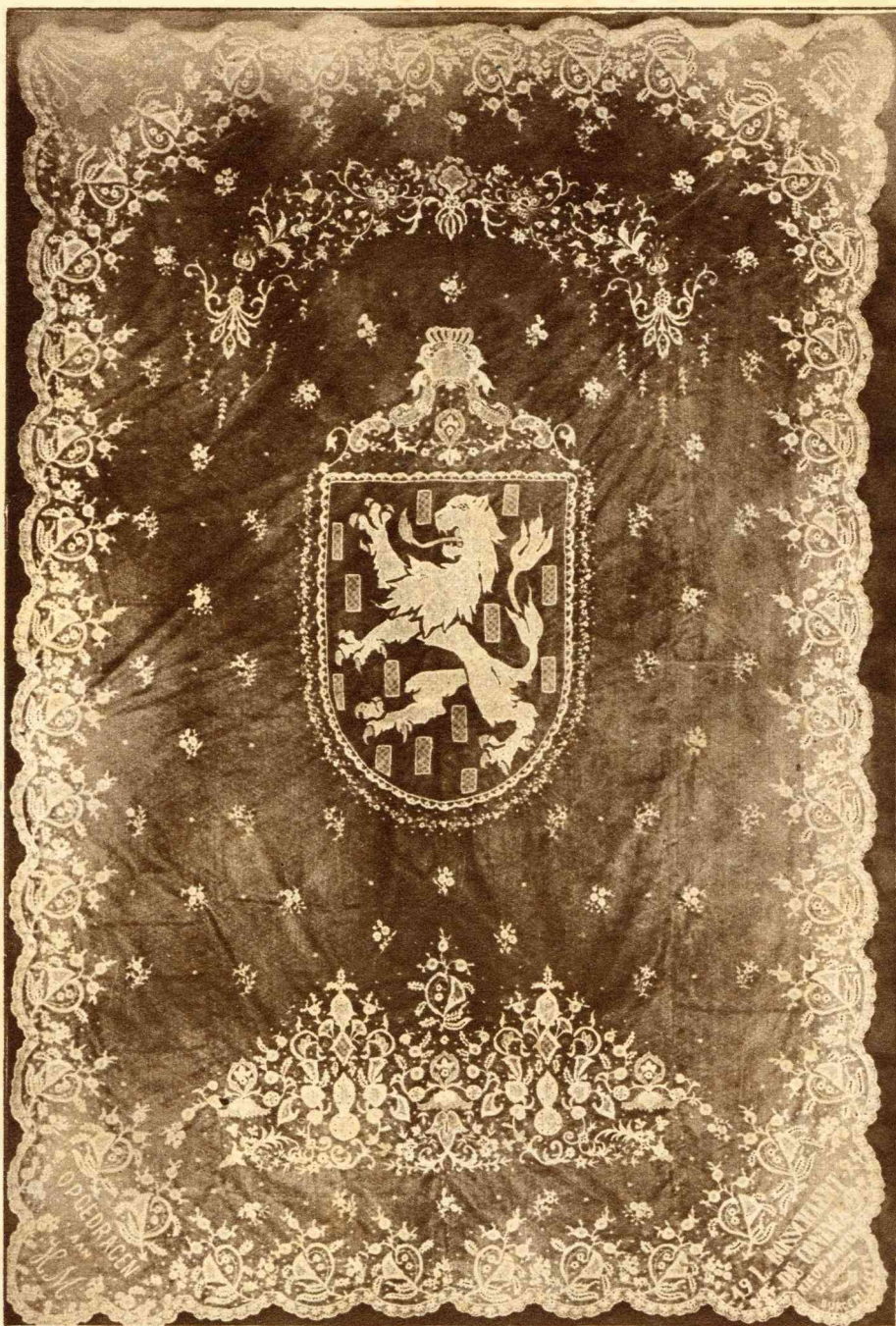
Ingegroeide nagels verwijderd men zonder pijn, door onder de vrije randen van den nagel watten te stoppen en daarover een reepje hechtpleister te plakken, dat een opening heeft van de grootte van het te verwijderen stukje nagel. Als men dit bestrijkt met een oplossing van helsche steen of met een vochtig stiftje helsche steen, zonder het overige van den nagel te raken, kan men den volgende dag het lijdende gedeelte, dat zich losgemaakt heeft van het daaronder liggende vel, afsnijden. Men pensee den nagel 3 maal daags met een zwakke tannine-oplossing en na drie weken heeft de nagel zijn normalen vorm weer.

GROENTEN IN AZIJN.

Azijn, een paar laurierbladen, Spaansche peper, 1 takje venkel, kleine worteltjes, stukjes bloemkool, doperwtjes, kleine prinsesseboontjes, tuinboonen, uitjes, augurkjes of stukjes komkommer.

Al deze groenten worden op de gewone manier schoongemaakt en gewassen. Vervolgens zet ge ze 24 uur in een sterke zoutoplossing. Laat ze daarna op een vergiet uitlekken, zoo noodig droogt ge ze met een oud doekje af.

Zorg, dat in dien tijd de azijn gekookt en afgekoeld is. Schik de groenten met de kruiden in de schoongemaakte flesch. Giet er zooveel azijn op, dat de groenten heelemaal onder staan en sluit de flesch af met perkamentpapier.

De fraaie kanten bedsprei, die door de firma Bosschaart-de Coninck naar aanleiding van Haar bezoek aan Zeeland aan H. M. de Koningin ten geschenke is aangeboden.

kleuren goed moeten uitkomen. Deze achtergrond-kleur moet een neutrale tint zijn, zooals b.v. beige, bleekgeel, of grijsgroen. Hiertegen kunnen dan de meer-sprekende kleuren worden gezet van het meubilair. Hoe feller de kleur is, hoe kleiner de hoeveelheid moet zijn die er van is aangebracht.

WANNEER HOUDT MEN OP JONG TE ZIJN.

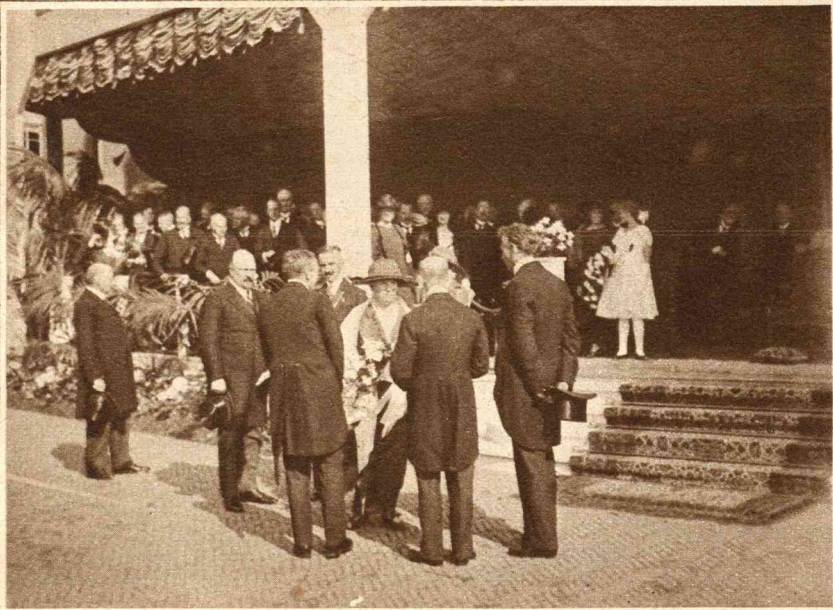
Deze vraag heeft eens een Spaansch blad gesteld. Zij is beantwoord zoowel voor den man als voor de vrouw.

Wat de „heeren der schepping” betreft, zij worden geacht oud te zijn, zoodra de dames hun complimenten niet meer als een liefdesverklaring, maar hun liefdesverklaring als een compliment opvatten.

Een ander antwoord luidde:

Zoolang de dochter glimlacht en de moeder

WAT BUITEN AMSTERDAM GEBEURD IS

H. M. de Koningin heeft deze week, vergezeld van den Prins, een bezoek gebracht aan Zutphen en eenige andere plaatsen in het graafschap. Hierboven links, de aankomst van de Koningin voor de tribune op het 's-Gravenhof, waar verschillende autoriteiten aan H. M. werden voorgesteld; rechts: H. M. bezichtigt de groote voor den Wijnhuistoren bestemde luiklok, die aan H. M. is gewijd en tot opschrift draagt *Domine salvam fac reginam nostram*.

De vele regens hebben op verschillende plaatsen in ons land overstromingen veroorzaakt. Hierboven een kijkje op de overstroomde IJsselkade te Zutphen, die geheel blank staat.

J. H. van Dale, de man van het bekende woordenboek der Nederlandsche taal, heeft te Sluis, waar hij leefde en werkte, een monument gekregen. De commissaris der Koningin spreekt bij de onthulling.

Een foto, genomen tijdens de vijfde vergadering van den Volkenbond te Geneve. Op onze foto ziet men, van links naar rechts, Minister Henderson, Lord Parmoor en de Engelsche premier Ramsay Mac Donald, tijdens de beradslagingen gefotografeerd.

Het proces tegen Boris Sawinkow, tijdens de tsaren-regeering de aanvoerder van alle revolutionaire partijen in Rusland, later Minister van Oorlog in het kabinet van Kerenski en na diens val heftig bestrijder der Bolsjewisten, die zichzelf aan het gerecht uitleverde en ter dood veroordeeld werd.

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR, OVERTOOM 299, AMSTERDAM
TELEFOON ZUID 8361

ZIJN GIFT.

De vrouw van een dominee was druk bezig met het herstellen van kledingstukken, toen een buurvrouw op bezoek kwam. Na over allerlei dingen gepraat te hebben, merkte de buurvrouw, in het knopenmandje kijkend, op:
„U schijnt er een buitengewone collectie knopen op na te houden. Kijk, daar is er ook een, zooals mijn man ze aan zijn winterjas heeft, waarvan hij er een kwijt is.”
„Heusch?” zei de dominee's-vrouw glimlachend. „Al die knopen zijn gevonden in de collecte-zakjes en ik vond het zonde om ze weg te gooien. Wat zegt u? Moet u al gaan? Nou, dag mevrouw dan. Komt u eens gauw weer oploopen?”

WAAR DE HOND VANDAAN KWAM.

„Wat teken je over, Henkie?”
„Een hond.”
„Maar waar is dan z'n staart?”
„O, die is nog in den inktpot.”

VOORZICHTIGHEID.

Moeder: „En vertel me nu eens, hoe je er toe kwam, om me aan mijnheer de Bruin voor te stellen als je tante?”
Dochter: „Neemt u het me maar niet kwalijk, moeder, maar mijnheer de Bruin staat op het punt mij zijn liefde te verklaren en ik wou niet graag dat dat misliep. Hij heeft namelijk zoo'n sterk vooroordeel tegen schoonmoeders, moet u weten.”

MERCURIUS'
KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL
SINGEL 383, Amsterdam - Tel. 47400
Speciaal adres voor kantoorboeken en agenda's voor het jaar 1925.

MISPLAATSTE WENSCH.

De man van het maatschappelijk werk arbeidde met succes in de armste buurten van de groote stad, maar zou meer kunnen doen, als hij maar wat meer geld had. Hij besloot in verschillende provinciesteden lezingen te houden en een beroep te doen op de edelmoedigheid der bewoners. In de eerste plaats waar hij kwam, stond, na zijn lezing, waarin hij de armoede in de achterbuurten der hoofdstad in schrille kleuren had geschilderd, een man op die zei, dat hij als eerste een gift van f 200.— zou geven.

De lezer was in de wolken. „Ik ken u niet, mijnheer,” zei hij, „maar ik dank u van heeler harte en ik hoop dat u voor uw edelmoedigheid beloond zal worden door verdubbeling van uw zaken in het komende jaar.”

Plotseling werd het stil in de zaal en niemand zei meer een woord.

„Wat beteekent dat?” vroeg de lezer aan den voorzitter.

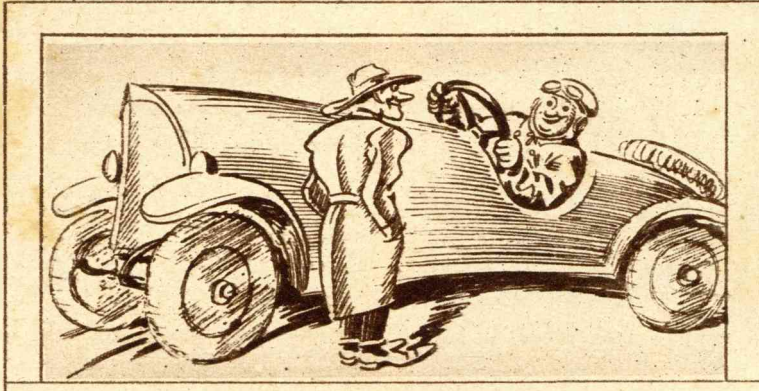
„Wat dat beteekent? Wel — e — ziet u, die mijnheer is begrafenis-ondernemer.”

TIJDVERSPIJLING.

Wimpie werd door zijn vader met een briefje naar een ouden bloedverwant gestuurd, die zeer op goede manieren gesteld was. Bij zijn terugkomst vroeg zijn vader hem, of hij het briefje persoonlijk aan den ouden oom had afgegeven.

„Ja,” zei Wimpie, „maar u hoeft hem nooit meer briefjes te schrijven, daar heeft hij toch niets aan. Hij kan ze niet lezen, want hij is blind.”

„Blind?”
„Ja. Hij heeft me wel tweemaal gevraagd, waar m'n pet was en die had ik gewoon op m'n hoofd.”

„Een fijne auto. Hoe kom je daar aan?”
„Van een verloting.”
„Won je den hoofdprijs?”
„Nee, ik heb de verloting op touw gezet.”
(Lustige Blätter.)

ONTSLAG — OPSLAG.

De zakenman kwam plotseling een van zijn filialen binnen en betrapte een der jongere bedienden, die in plaats van zijn werk te verrichten, een boek zat te lezen.
„Je hoeft hier niet meer terug te komen,” zei hij, „hier, geef dit briefje aan den kassier.”
Hij krabbelde een briefje, in het handschrift, dat iedereen in de zaak kende, maar niemand kon lezen. Na het onderstboven, naar rechts en naar links gedraaid te hebben gaf de jonge man het op en ging er mee naar den kassier.
„Wat moet ik daarmee?” vroeg deze, na vergeefsche pogingen te hebben aangewend om het te lezen, „wat staat er eigenlijk in?”
„Ja, lezen kan ik het ook niet, maar de baas zei me, dat ik honderd gulden opslag kreeg.”

ZIJ HADDEN HET NOODIG.

De soldaten marcheerden naar de kerk en hielden halt op het plein er voor. Daar een der vleugels van het gebouw in reparatie was, was er maar plaats voor de helft van het regiment.
„Kapitein,” beval de majoor, „laat de mannen die liever niet naar de kerk gaan, een stap naarvoren komen.”
Een groot aantal der soldaten deed den stap naar voren.
„Ziezoo,” zei de majoor, „laat nu de mannen die zijn blijven staan naar huis gaan en gaat u met de anderen de kerk binnen — die hebben het 't meeste nodig.”

GEEN HULP.

„Weet u misschien wat van Fords?” vroeg de bestuurder, die onder zijn auto lag, op zoek naar de oorzaak der dienstweigering van zijn wagen.
„Ja, ik ken er een paar moppen over,” verklaarde de belangstellende voorbijganger.

OP SCHOOL.

„Wat gebeurde er driehonderd jaar geleden?”
„Weet ik niet, juffrouw, ik ben pas acht jaar.”

VERGEEFSCHES MOEITE.

„Ga eens gauw je hals wasschen, Hans, dan mag je mee uit.”
„Ja, en als 't nu aanstonds begint te regenen, gaat u toch niet en dan heb ik m'n hals voor niets gewasschen.”

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”
Kalverstraat 28 - Amsterdam
Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

HET GESCHENK.

Het was haar verjaardag, maar hij was haastig naar zijn kantoor gegaan en zij vreesde, dat hij om haar verjaardag heelemaal niet had gedacht. Maar toen hij 's middags thuis kwam, haar gelukwenschte, haar een zoen gaf en haar bovendien een klein pakje in de hand stopte, begreep ze, dat ze hem onrecht had aangedaan. Hij was nog altijd dezelfde goeie man als altijd.

„En ik dacht nog wel dat je m'n verjaardag vergeten had,” zei ze, het pakje open makend. Toen het open was zette ze groote oogen op.

„Pijpen-schoonmakers?” riep ze uit.

„Ja, lieve, ik wist dat ik je daar een groot plezier mee zou doen. Je was er immers altijd zoo op tegen, dat ik je hoedenpennen voor m'n pijp gebruikte?”

BOFFEN.

Van Gelderen had een loterijtje op touw gezet voor een liefdadig doel en trachtte nu zijn burens tot het nemen van een lot over te halen.

„Pieterse,” zei hij, „wil je een lot nemen in m'n loterij?”
„Hoeveel is 't?”
„Een riks.”

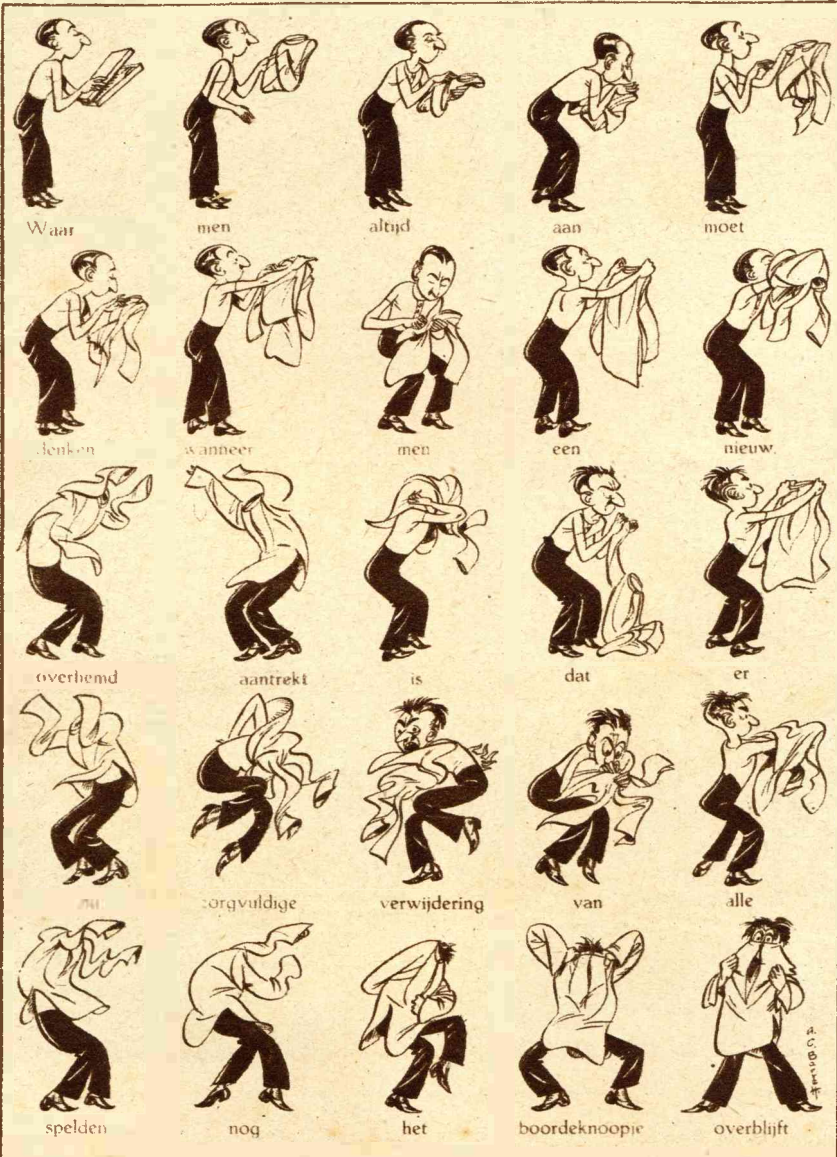
„Schrijf me maar op, ik zal je morgen wel betalen.”
Den volgenden dag ontmoetten beiden elkaar weer.

„Wel,” zei Pieterse, „wie heeft den eersten prijs gewonnen?”
„Ik,” zei van Gelderen, „wat een bof hè?”

„En den tweeden?”
„Mijn vrouw. Een bof hè?”

„En den derden?”
„Mijn dochter. Vind je 't niet een groote bof? Maar tusschen twee haakjes, je hebt je riks nog niet betaald.”

„Nee,” zei Pieterse, „wat een bof hè?”

HET OVERHEMD.

(The Passing Show.)